

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 14, 2017

Nummer 14, 2017

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2017:1349](#) 14-07-2017

Chef-kok/Stichting tanteLouise

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:6463](#) 25-07-2017

Universitair Medisch Centrum Groningen/X

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:2728](#) 11-07-2017

thuishulp/Tzorg Personeel

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2017:3748](#) 19-07-2017

X/Ziekenhuis Oost-Achterhoek en Centramed

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:3807](#) 18-07-2017

Samen Veilig Midden-Nederland/X

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:2780](#) 13-07-2017

werknemers/Stichting Zorggroep Oude en Nieuwe Land

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:7492](#) 05-07-2017

X/Zilveren Kruis Zorgverzekeringen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:4404](#) 08-06-2017

P&O medewerkster/Stichting Albert Schweitzer Ziekenhuis

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2017:1674](#) 30-06-2017

X/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Tuchtcolleges

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:224](#) 25-07-2017

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:225](#) 25-07-2017

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2017:221](#) 25-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2017:81](#) 24-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2017:136](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2017:85](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2017:137](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2017:89](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2017:88](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2017:134v](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2017:133](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Groningen, ECLI:NL:TGZRGRO:2017:14](#) 18-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2017:131](#) 17-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2017:74](#) 17-07-2017

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2017:78](#) 17-07-2017

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,
ECLI:NL:TGZREIN:2017:73 17-07-2017

Uitspraken zonder ECLI

- onbekend -

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Universitair Medisch Centrum Groningen/X

Vervolg op GZR 2016-0147 en GZR 2017-0101. Een medisch-cosmetische oorreconstructie in het UMCG heeft een teleurstellend resultaat. De patiënt gaat naar een ander ziekenhuis (UMCU) en stelt het UMCG aansprakelijk. De Rechtbank Noord-Nederland heeft voor recht verklaard dat het UMCG aansprakelijk is, van welk vonnis het UMCG in hoger beroep is gekomen. In GZR 2016-0147 heeft het hof het UMCG in de gelegenheid gesteld om bij akte stukken in het geding te brengen. In GZR 2017-0101 acht het hof voorshands bewezen dat het UMCG niet lege artis heeft gehandeld, omdat niet is voldaan aan de verzwaarde motiveringsplicht, en wordt het UMCG in de gelegenheid gesteld tegenbewijs te leveren. In dit arrest gaat het over de benoeming van een deskundige die dat tegenbewijs zou moeten leveren. De patiënt verzet zich tegen deze benoeming, maar het hof volgt de patiënt niet in diens betoog. Het hof benoemt de deskundige en formuleert de vragen aan de deskundige. Of de patiënt wel of geen blokkeringsrecht toekomt, laat het hof in het midden tot na het deskundigenonderzoek.

Feiten

Het UMCG ziet af van het leveren van tegenbewijs door het horen van getuigen en doet een voorstel voor de benoeming van een deskundige en voor de aan de deskundige te stellen vragen. De patiënt verzet zich hiertegen: hij procedeert al jarenlang, heeft nog geen cent schadevergoeding ontvangen en de benoeming van een deskundige kost alleen nog maar meer tijd. Bovendien, aldus de patiënt, heeft het hof het UMCG weliswaar de gelegenheid geboden tegenbewijs te leveren, maar ziet het bewijsaanbod van het UMCG op het horen van deskundigen [red.: cursief door het hof], wat niet hetzelfde is als en niet betekent dat er nu

een deskundigenonderzoek moet worden gestart.

Oordeel Volgens het hof heeft de patiënt het laatste tussenarrest verkeerd gelezen. Het hof heeft hierin uitdrukkelijk overwogen dat, indien het UMCG het tegenbewijs wil leveren door deskundigen, het hof de voorkeur geeft aan de benoeming van een deskundige, in plaats van bewijs door een partijdeskundige. Het door het UMCG gedane bewijsaanbod tot het horen van deskundigen heeft het hof ook opgevat als het in het geding brengen van een rapport van een partijdeskundige, waarmee het hof de keuze voor benoeming van een deskundige rechtvaardigt.

Bovendien miskent de patiënt dat het aan de rechter is om de deskundige te instrueren omtrent diens manier van rapporteren – schriftelijk of mondeling – een en ander op de voet van artikel 194 lid 2 Rv, uitgewerkt in artikel 198 lid 4 en 5 Rv. Overigens, vervolgt het hof, staat benoeming van een deskundige door het hof partijen niet in de weg aan het bijbrengen van bewijs door middel van partijdeskundigen, schriftelijk of mondeling, maar dat laatste alleen als het hof partijen daartoe op grond van zijn discretionaire bevoegdheid (art. 200 lid 1 Rv) de mogelijkheid biedt.

Inderdaad zal benoeming van een deskundige leiden tot vertraging, maar dat nadeel weegt niet op tegen het belang van partijen bewijs te kunnen leveren. Dát de patiënt recht heeft op schadevergoeding staat nog niet vast; daartoe is bewijslevering noodzakelijk, zo overweegt het hof.

Nu de patiënt de akte heeft gebruikt om te klagen over de lengte van de procedure en te protesteren tegen de benoeming van een deskundige, krijgt de patiënt niet meer de gelegenheid een voorstel te doen voor de persoon van de deskundige en de te stellen vragen. Het verweer van de patiënt tegen de voorgedragen deskundige wordt door het hof verworpen, omdat het enige argument is dat deze deskundige wordt voorgesteld door het UMCG. Dat argument snijdt geen hout, tegen de achtergrond dat de ruime ervaring van de deskundige niet ter discussie staat en zij heeft verklaard vrij te staan tegenover partijen. Het hof past de door het UMCG aangeleverde vraagstelling aan en formuleert tien vragen aan de deskundige, die staan opgenomen in het arrest.

Volgens het UMCG komt de patiënt geen blokkeringsrecht toe [red.: waarom wordt niet vermeld in het arrest]. Het hof laat dat voor nu in het midden omdat op voorhand niet vaststaat of het deskundigenrapport (ook) betrekking heeft op de gezondheidstoestand van de patiënt. In de beslissing voorziet het hof wel in het blokkeringsrecht. Mocht de patiënt daar gebruik van maken, dan zal het hof in een nader arrest erop ingaan of dat recht de patiënt toekomt en wat daarvan de gevolgen zijn in de procedure.

Het hof benoemt de deskundige. De klacht van de patiënt dat het allemaal te lang duurt vindt dan toch nog enigszins gehoor, want het hof bepaalt dat de deskundige haar rapport moet indienen vóór 1 november 2017 en bepaalt de roldatum voor memorie na deskundigenrapport op 29 november 2017.

Omdat het UMCG is belast met het leveren van tegenbewijs, komt het voorschot op de kosten van het deskundigenbericht ten laste van het UMCG.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-07-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:6463

Zaaknummer: 200.111.788/01

Advocaten: E.C.J. de Jong en R.M. van der Zwan

Wetsartikelen: 194 Rv, 198 Rv, 200 Rv, 6:74 BW en 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Verweerder (huisarts) zou zijn beroepsgeheim hebben geschonden door na de dood van patiënte een brief met medische informatie naar haar notaris te sturen. Verweerder mocht echter uitgaan van veronderstelde toestemming. De verklaring van de arts bevat een waardeoordeel over de patiënte en niet alleen feitelijke informatie. Tot het verstrekken van een waardeoordeel was de arts niet bevoegd. Klacht deels gegrond, berisping.

Feiten

Klager is de zoon van patiënte, overleden op 13 juli 2015. In een brief aan patiënte van 19 juli 2011 van het centrum indicatiestelling zorg werd aan patiënte meegedeeld dat aan haar een indicatie gegeven werd voor zorg in een instelling in verband met haar beperkingen op het gebied van sociale redzaamheid, haar psychisch functioneren en geheugenstoornissen alsmede de persoonlijke zorg. Deze problemen hadden te maken met dementie. Verweerder (huisarts van patiënte) heeft in zijn brief van 24 augustus 2011 vermeld dat de kinderen van patiënte haar gedagvaard hebben om haar financiële situatie te mogen inzien met als reden dat zij handelingsonbekwaam zou zijn en ernstig dement. Verweerder schrijft in zijn brief dat patiënte niet handelingsonbekwaam is en niet gedesoriënteerd zou zijn in plaats en tijd. Bij brief van 19 november 2015 aan de notaris van patiënte heeft verweerder verklaard dat patiënte in 2008 wilsbekwaam en handelingsbekwaam was. Klager verwijt verweerder dat hij zijn beroepsgeheim heeft geschonden en informatie heeft verstrekt aan derden die tegenstrijdig is. Het Regionaal Tuchtcollege acht de klachten gegrond en legt verweerder een berisping op. Verweerder is van die beslissing tijdig in beroep gekomen.

Oordeel

Anders dan het RTG is het CTG van oordeel dat de arts bij het schrijven van de brief aan de notaris van 19 november 2015 heeft mogen uitgaan van de veronderstelde toestemming van patiënte. De arts was immers destijds – 2008 – op de hoogte van het feit dat zijn patiënte haar testament wenste te wijzigen en van haar gezondheid op dat moment. Onder die

omstandigheden mocht de arts ervan uitgaan dat patiënte hem toestemming had verleend om die verklaring aan de notaris te verstrekken. Het afleggen van een verklaring als hiervoor vermeld is daarom geen schending van het beroepsgeheim. De verklaring van de arts bevat echter in die brief een waardeoordeel over de patiënte en niet alleen feitelijke informatie. Tot het verstrekken van een waardeoordeel was de arts niet bevoegd. De arts had zich moeten beperken tot het weergeven van feiten. Het CTG rekent de arts zwaar aan dat hij in de verklaring een waardeoordeel geeft. Het CTG is van oordeel dat de maatregel van berisping op zijn plaats is.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:221

Zaaknummer: c2016.500

Advocaten: F. van Woerden-Poppe

RECHTSPRAAK

Klager is tandarts en dient een klacht in tegen verweerder, ook tandarts en werkzaam als medisch adviseur bij een zorgverzekeraar. Klager kan niet worden aangemerkt als rechtstreeks belanghebbende omdat klager door het advies van verweerder niet rechtstreeks wordt geraakt in een concreet eigen belang dat kan worden geplaatst in het kader van de individuele gezondheidszorg.

Feiten

Klager is tandarts en heeft op 9 juli 2015 bij een zorgverzekeraar een machtiging gevraagd voor een voorgenomen behandeling van een jong patiëntje onder medicinale sedatie van het melkgebit naar aanleiding van zuigflescariës. Naar aanleiding van klagers verzoek heeft verweerder het verzoek beoordeeld waarna de zorgverzekeraar per brief van 23 juli 2015 laat weten dat niet meer akkoord wordt gegaan met behandeling onder Midazolam omdat er te veel onzekerheid is over de veiligheid van het gebruik van Midazolam. In reactie op deze brief schrijft klager op 28 juli 2015 dat hij ervan op de hoogte is dat de Inspecteur voor de Volksgezondheid tijdens een bijeenkomst van het College van Adviserende tandartsen gedreigd heeft met tuchtzaken bij het gebruik van Midazolam, op basis van een zeer slecht en weinig wetenschappelijk artikel over Midazolam. Tevens dreigt klager in zijn brief dat indien de zorgverzekeraar niet terugkomt op het besluit dat hij zich genoodzaakt zal voelen om de adviserende tandartsen van de zorgverzekeraar voor het tuchtcollege te dagen omdat met het besluit de directe belangen van de patiënt van klager en daarmee ook zijn praktijk ernstig geschonden worden. De zorgverzekeraar reageert dat het besluit niet gaat over de indicatie tot behandeling maar over de vraag of de vergoeding vanuit de zorgverzekering gerechtvaardigd is. Aangezien de beroepsgroep van de tandartsen nog geen eenduidige richtlijn heeft opgesteld adviseert de zorgverzekeraar voor hun verzekerden de meest veilige behandeling. Klager stelt dat het besluit onvoldoende wetenschappelijk is onderbouwd en stelt een klacht in op 14 september 2015 bij het Regionaal Tuchtcollege te Zwolle. Bij beslissing van 16 december 2016 heeft dat College klager niet-ontvankelijk verklaard. Klager is van die beslissing tijdig in beroep gekomen.

Oordeel RTG

Het CTG is van oordeel dat klager niet kan worden aangemerkt als rechtstreeks belanghebbende in de zin van artikel 65 lid 1 onder a van de Wet BIG. Klager heeft als collega-tandarts een klacht ingediend tegen de arts, die als medisch adviseur een zorgverzekeraar heeft geadviseerd het gebruik van een bepaald sedatiemiddel niet te vergoeden. Klager is het niet eens met dat advies dat naar de mening van klager verband houdt met kartelvorming. Gesteld noch gebleken is dat klager door het uitbrengen van een dergelijk advies rechtstreeks wordt geraakt in een concreet eigen belang dat kan worden geplaatst in het kader van de individuele gezondheidszorg. Dit leidt tot de conclusie dat het Regionaal Tuchtcollege klager terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn klacht en dat het beroep moet worden verworpen.

mr. C. velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:225

Zaaknummer: c2017.046

Advocaten: T. R. M. van Helmond en M. van Laar

Wetsartikelen: 65 lid 1 onder a Wet BIG

RECHTSPRAAK

Verweerder, homeopathisch (basis)arts, heeft samen met een collega in het buitenland onderzoek gedaan naar een homeopathisch middel bij de behandeling van aids. Er is sprake geweest van medisch wetenschappelijk onderzoek op mensen in de zin van de Verklaring van Helsinki. Waarschuwing.

Feiten

Verweerder is (basis)arts voor integrale geneeskunde en homeopathie en voert als zodanig een praktijk. Verweerder heeft in 1991 stichting F. helpen oprichten. Dit betreft een internationale stichting die zich inzet voor de homeopathische opleiding van artsen en verpleegkundige in ontwikkelingslanden. Verweerder en een homeopathisch collega zijn oprichters van stichting G. Deze stichting heeft als doelstelling onderzoek te doen naar de behandeling van hiv en aids. Verweerder en zijn collega hebben een homeopathisch middel ontwikkeld: Iquilai. Dit middel wordt ingezet bij de behandeling van aids. In 2005 is er contact geweest met een homeopathisch arts uit H. en de collega van verweerder over de inzet van een homeopathisch geneesmiddel dat positieve effecten zou hebben op aids. De collega van verweerder heeft de arts uit H. de suggestie gedaan om Iquilai te proberen als additieve therapie. Na enkele maanden bleken er zeer positieve resultaten te zijn. Hierop is verweerder afgereisd naar H. om deze positieve resultaten met eigen ogen waar te nemen. Verweerder is daarna in contact gekomen met een arts uit D. Deze arts had ook veel patiënten met aids. Verweerder heeft aan de arts uit D. het middel Iquilai gratis verstrekt om het te gebruiken in zijn praktijk. Verweerder heeft aan de arts gevraagd om op systematische wijze de symptomen van de patiënten bij de houden en te registreren. Hiervoor heeft verweerder een formulier ontwikkeld om de belangrijkste bij aids voorkomende symptomen en klachten te registreren. In 2006 zijn verweerder en zijn collega samen naar D. afgereisd om de resultaten van de medicatie in ogenschouw te nemen. Verweerder en zijn collega hebben de door de arts uit D. bijgehouden formulieren verwerkt in een rapport. Vervolgens hebben verweerder en zijn collega geprobeerd om een medisch wetenschappelijk vervolgonderzoek op te zetten opdat onderzocht kon worden of de bevindingen uit de pilotstudie bevestigd konden worden. Dit is om financiële redenen niet uitgevoerd. Naar aanleiding van aandacht in de media over het

middel Iquilai heeft de inspectie voor de Gezondheidszorg van september 2014 tot en met juni 2015 onderzoek verricht naar het middel en de praktijkvoering van verweerder en zijn collega. In februari 2016 heeft de inspectie haar bevindingen neergelegd in een rapport. Op 6 juli 2016 is door de Inspectie een klacht tegen verweerder ingediend bij het Regionaal Tuchtcollege te Amsterdam. Bij beslissing van 20 december 2016 heeft dat college de klacht afgewezen. De inspectie is van die beslissing tijdig in beroep gekomen.

Oordeel CTG

Het CTG stelt voorop dat de Wet medisch-wetenschappelijk onderzoek met mensen (WMOM) op de onderhavige zaak niet van toepassing is aangezien deze wet ziet op de bescherming van proefpersonen in Nederland en de onderhavige 'pilot study' feitelijk heeft plaatsgevonden in D. De Verklaring van Helsinki (2004) wordt onderschreven door de KNMG en maakt daarmee onderdeel uit van de professionele standaard van de BIG-geregistreerde artsen in Nederland. Anders dan het RTG is het CTG van oordeel dat er bij deze 'pilot study' sprake is geweest van medisch wetenschappelijk onderzoek op mensen in de zin van bedoelde Verklaring van Helsinki. Van belang is dat verweerder van de Stichting G. een onkostenvergoeding heeft ontvangen en dat de onderzoeksresultaten zijn geïnventariseerd, statistisch in lijn geanalyseerd en dat die resultaten zijn weergegeven in een artikel, beschikbaar gesteld op de website van de Stichting G. In bedoeld artikel staan verweerder en zijn collega vermeld als onderzoekers terwijl de arts uit D. en zijn verpleegkundige als co-auteurs worden vermeld. Bedoeld onderzoek met patiënten had derhalve de kennelijke strekking om door middel van het verzamelen en het analyseren van gegevens de effecten van het middel Iquilai op de gezondheidstoestand op systematische wijze in kaart te brengen. Dat de arts zelf geen behandelaar was, is in dit kader niet relevant nu artikel 1 van de Verklaring van Helsinki spreekt over '*physicians and other participants in medical research*'. Verweerder had zich ervan bewust moeten zijn dat er sprake was van een medisch wetenschappelijk onderzoek op mensen en het CTG acht het tuchtrechtelijk verwijtbaar dat de arts zich dat kennelijk niet heeft gerealiseerd en als gevolg daarvan (ethische) basisprincipes zoals verwoord in deze Verklaring van Helsinki heeft geschonden. Zo ontbreekt een onderzoeksprotocol dat is voorgelegd aan een daartoe aangewezen ethische toetsingscommissie voor ethiek (zie art. 13 Verklaring van Helsinki) en een gedegen risicoanalyse (zie art. 16 t/m 18 Verklaring van Helsinki). Klacht is gegrond. Volstaan kan worden met een waarschuwing nu de arts gedreven werd door positieve intenties en de patiënten niet aan gezondheidsrisico's heeft doen blootstellen.

mr. C. Velink

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 25-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2017:224

Zaaknummer: c2017.045

Advocaten: mr. A.C. de Die

Wetsartikelen: Verklaring van Helsinki

RECHTSPRAAK

X/Ziekenhuis Oost-Achterhoek en Centramed

De rechtbank beoordeelt de stelling van eiseres dat een chirurg toerekenbaar is tekortgeschoten bij het uitvoeren van een galblaasoperatie. Eiseres wordt in de gelegenheid gesteld van haar stelling bewijs te leveren door middel van een deskundigenbericht. Een eerder op verzoek van beide partijen tot stand gekomen deskundigenrapport wordt niet voldoende bruikbaar geacht, omdat niet duidelijk is of de deskundige wel over alle relevante medische stukken had kunnen beschikken. De zaak is naar de rol verwezen om partijen in de gelegenheid te stellen zich uit te laten over de persoon van de nieuwe deskundige.

Feiten

Eiseres is op 21 februari 2008 in het Streekziekenhuis Koningin Beatrix door chirurg drs. A. Jonk geopereerd aan haar galblaas. Jonk heeft een laparoscopische operatietechniek gehanteerd. Op 22 februari 2008 is eiseres uit het ziekenhuis ontslagen. Zij is op 25 februari 2008 opnieuw opgenomen wegens pijnklachten in combinatie met algehele malaise en bedlegerigheid. Op 26 februari 2008 is een echo gemaakt van de buik en is een kleine hoeveelheid vocht in de buikholte waargenomen. Een tweede echo op 28 februari 2008 toonde een afgenomen hoeveelheid vocht. Bij nader onderzoek in het Twenteborgziekenhuis in Almelo werd een gallekkage vastgesteld. Ondanks behandeling bleef de gallekkage voortduren en is eiseres op 1 april 2008 overgeplaatst naar het AMC in Amsterdam. In het AMC is geconstateerd dat een galgang in de ductus cysticus eindigt en dat bij de junctie een lekkage bestaat. Het AMC heeft een PTC-drain geplaatst en uiteindelijk de galwegen gereconstrueerd.

Eiseres heeft het Streekziekenhuis Koningin Beatrix aansprakelijk gesteld, stellende dat Jonk niet conform de professionele standaard heeft gehandeld. Er is nadien op verzoek van zowel eiseres als de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar Centramed een deskundige benoemd, die evenwel niet heeft vastgesteld dat Jonk onzorgvuldig had gehandeld. Wel is volgens de

deskundige onduidelijk of Jonk tijdens de operatie een Complete View of Safety had bereikt; het blijkt niet uit het operatieverslag – terwijl dit wel had moeten – en het peroperatieve beeld van de galblaas is niet digitaal vastgelegd. Voorts wijst de deskundige op de afwijkende anatomie; er is sprake van een *galwegsegment van VI en VII in de ductus cysticus*. Het is niet met zekerheid te stellen dat met het volledig vrijleggen van de ductus cysticus en arteria cystica conform de Critical View of Safety in alle gevallen een letsel van een aberrante galgang van segment VI en VII kan worden voorkomen. Het is echter wel zo dat als de techniek van Critical View of Safety wordt aangehouden, de kans op een dergelijk letsel kleiner is, aldus de deskundige.

Eiseres heeft zich niet kunnen verenigen met aan afwijzen van de aansprakelijkheid. Om die reden heeft zij het ziekenhuis en de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar Centramed in rechte betrokken. Eiseres vordert een verklaring voor recht inhoudende dat het ziekenhuis en Centramed aansprakelijk zijn voor de schadelijke gevolgen van het feit dat bij de bij eiseres op 21 februari 2008 uitgevoerde operatie een galwegtak is beschadigd die niet beschadigd had mogen worden zonder dat dit door de operateur werd opgemerkt en een veroordeling tot betaling van haar schade.

Oordeel

De rechtbank gaat bij de beoordeling van het gevorderde eerst in op de stelling van eiseres dat Jonk een specifieke norm zou hebben geschonden door een beeldregistratie van de operatie achterwege te laten; dit zou toepassing van de omkeringsregel rechtvaardigen. De rechtbank begrijpt die stelling aldus dat eiseres tracht te ontkomen aan de op haar rustende bewijslast van de gestelde fout. Toepassing van de omkeringsregel zou volgens eiseres ertoe leiden dat het aan het ziekenhuis zou zijn om het bewijs te leveren dat Jonk wel een Critical View of Safety had bereikt, desondanks de afwijkende anatomie niet heeft kunnen zien en de geconstateerde gallekkage op goede gronden toeschreef aan een kleine beschadiging van de galblaas. De rechtbank oordeelt dat het tegen die achtergrond aldus de vraag is of het ziekenhuis verplicht was om bij de in februari 2008 uitgevoerde laparoscopische cholecystectomie opnameapparatuur beschikbaar te hebben om de chirurg in staat te stellen beeldopnames te maken tijdens de operatie ten behoeve van het verstrekken van aanknopingspunten voor bewijslevering door de patiënt. Of een dergelijke verplichting bestaat, moet primair worden beoordeeld in het licht van goed hulpverlenerschap zoals is bepaald in artikel 7:453 BW, aldus de rechtbank. Concreet is het dan volgens de rechtbank de vraag of de professionele standaard voor Jonk meebracht dat hij de operatie alleen mocht uitvoeren als hij de beschikking had over mogelijkheden van beeldregistratie. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend voor het moment waarop eiseres de operatie onderging. Een perifeer ziekenhuis hoefde in 2008 niet over opnameapparatuur te beschikken.

De rechtbank gaat vervolgens in op de stelling van eiseres dat Jonk toerekenbaar tekort zou zijn geschoten bij de uitvoering van de operatie van eiseres door de aanwezigheid van een galwegtak van segment 6/7 van de rechterleverkwab niet te onderkennen en deze te beschadigen met het in de stukken beschreven gevolg. Omdat onduidelijk is of de eerste deskundige wel over alle medische stukken heeft kunnen beschikken, stelt de rechtbank eiseres in de gelegenheid om bewijs te leveren door middel van een nieuw deskundigenbericht. De zaak is naar de rol verwezen om partijen de gelegenheid te bieden zich uit te laten over de persoon van de deskundige.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 19-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2017:3748

Zaaknummer: C/05/311521 / HZ ZA 16-452

Advocaten: J.L. Brens en E.J.C. de Jong

Wetsartikelen: 7:453 BW en 6:74 BW

RECHTSPRAAK

X/Zilveren Kruis Zorgverzekeringen

Wanneer begint verjaringstermijn te lopen van een bij een zorgverzekeraar in te dienen declaratie (bij niet-gecontracteerde zorg) van een zorgverlener aan een verzekerde? Bij de aanvang van de medische behandeling (standpunt verzekeraar) of bij de ontvangst van de factuur van de zorgverlener door de verzekerde (standpunt verzekerde)? De kantonrechter acht het standpunt van de verzekeraar in strijd met artikel 15 lid 1 Zorgverzekeringswet. Niet de norm van artikel 7:941 BW (melden zodra risico zich verwezenlijkt, dus begin van behandeling) is beslissend, maar het moment waarop de opeisbaarheid van de vordering bij de verzekerde bekend is (factuur zorgverlener).

Feiten

Een moeder had voor haar en haar zoon een basisverzekering en aanvullende verzekering afgesloten bij Zilveren Kruis. De zoon onderging een behandeling tegen allergie bij het Centrum voor Allergologie Twente (CAT). De behandeling werd vergoed vanuit de basisverzekering, maar de zorgverlener was niet door Zilveren Kruis gecontracteerd. Volgens de polisvoorwaarden moest bij het indienen van een declaratie rekening gehouden worden met de dag waarop de behandeling gestart werd. Tevens bleek uit de voorwaarden dat de nota binnen een jaar ingediend moest worden op straffe van een lagere vergoeding. Drie jaar na de start van de behandeling was de nota volgens de polisvoorwaarden verjaard. De behandeling startte op 25 augustus 2012 en eindigde op 24 augustus 2013. Op 9 oktober 2013 kreeg de zoon de nota. Op 10 september 2015 werd de nota naar Zilveren Kruis gestuurd. Zilveren Kruis wilde de nota niet vergoeden en beriep zich op de polisvoorwaarden: de vordering zou zijn verjaard.

Oordeel

De kantonrechter oordeelde dat het verweer van Zilveren Kruis geen doel treft. Artikel 7:941 lid 1 BW heeft geen toepassing omdat artikel 15 lid 1 Zorgverzekeringswet dit uitsluit. Volgens de kantonrechter is de opeisbaarheid van de vordering beslissend voor het tijdstip waarop de verjaring begint te lopen. De vordering in casu is dus nog niet verjaard. Ten aanzien van de hoogte van de vordering bepaalt de kantonrechter dat krachtens artikel 13 Zorgverzekeringswet Zilveren Kruis niet de gehele vordering hoeft te voldoen, maar een gedeelte, omdat het een niet-gecontracteerde zorgverlener betreft.

mr. E. Jacobs m.m.v. mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 05-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:7492

Zaaknummer: 5449129 \ CV EXPL 16-5729

Advocaten: M.J.S. van der Vorst, J.H. de Boer en M.H.D. Saro

Wetsartikelen: 7:941 BW en 15 Zvw

RECHTSPRAAK

X/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft, samen met de Centrale Raad van Beroep, een toetsingskader voor de bestuursrechter ontwikkeld in zaken waarin de overheid zich beroept op een advies van een eigen medisch deskundige. Het gaat om een beoordeling in drie stappen. De bestuursrechter moet allereerst nagaan of het advies zorgvuldig is opgesteld en inzichtelijk is. Vervolgens moet er equality of arms bestaan tussen partijen als het gaat over het aandragen van bewijsmateriaal. Als dit evenwicht er niet is, zal de bestuursrechter dit evenwicht moeten herstellen. Dat kan hij doen door bijvoorbeeld zelf een onafhankelijk deskundige te benoemen. Ten derde zal de bestuursrechter de afwijzing van een verzoek om een deskundige te benoemen, moeten toelichten en duidelijk moeten maken waarom hij zich in staat acht om zonder zo'n onafhankelijk deskundige tot een oordeel te komen.

Feiten

Een vreemdeling heeft gevraagd zijn uitzetting op te schorten omdat hij gezondheidsklachten heeft en er volgens hem zonder de behandeling die hij hiervoor in Nederland krijgt op korte termijn een medische noodsituatie zal ontstaan. De staatssecretaris heeft dit verzoek afgewezen nadat hij advies had ingewonnen bij het Bureau Medische Advisering (BMA) van de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

Rechtsvraag

In geschil is de vraag of uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 8 oktober 2015 in de zaak Korošec tegen Slovenië, ECLI:CE:ECHR:2015:1008JUD007721212 (hierna: het arrest Korošec) volgt dat de rechtbank, alvorens op het beroep te beslissen, gelet op het in artikel 6 van het Verdrag tot bescherming

van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) vervatte beginsel van equality of arms, een onafhankelijke medisch deskundige had moeten benoemen.

Rechtbank

De rechtbank heeft onder verwijzing naar het arrest Korošec overwogen dat de volgende drie factoren van belang zijn voor de vraag of een onafhankelijke medisch deskundige benoemd had moeten worden:

1. de aard van de taak die aan de door het bestuursorgaan ingeschakelde deskundige is toevertrouwd;
2. de positie van de deskundige in de hiërarchie van het bestuursorgaan;
3. de rol van het deskundigenbewijs in de procedure, in het bijzonder het gewicht dat de rechtbank aan dit bewijs toekent.

Over de eerste factor heeft de rechtbank overwogen dat het de taak van het BMA is om een medisch advies uit te brengen ten behoeve van de besluitvorming van de staatssecretaris. Over de tweede factor heeft de rechtbank overwogen dat de omstandigheid dat de artsen van het BMA in dienst zijn van de overheid en onderdeel uitmaken van het ministerie van Veiligheid en Justitie twijfel kan oproepen aan de onpartijdigheid, maar dat deze enkele omstandigheid onvoldoende is voor de conclusie dat zij partijdig zijn. Uit het arrest Korošec volgt dat sprake moet zijn van concrete en objectieve omstandigheden die deze conclusie rechtvaardigen. In dit geval zijn die volgens de rechtbank gesteld noch gebleken. De rechtbank heeft geconcludeerd dat de eerste twee factoren haar niet nopen tot het benoemen van een onafhankelijke medisch deskundige.

Over de derde factor heeft de rechtbank overwogen dat een advies van het BMA van grote invloed is op de beantwoording van de voorliggende rechtsvraag. Dit leidt volgens de rechtbank echter niet tot de conclusie dat het beginsel van equality of arms haar verplicht om in zaken als de onderhavige een onafhankelijke medisch deskundige te benoemen. Anders dan in de zaak die heeft geleid tot het arrest Korošec, heeft de vreemdeling voldoende gelegenheid gehad om het BMA-advies en de BMA-nota te weerspreken. De rechtbank heeft hiertoe gewezen op de mogelijkheid van het indienen van een contra-expertise. De rechtbank heeft daarbij onderkend dat de situatie van de vreemdeling een – financiële – belemmering vormt voor het indienen van een contra-expertise, maar dat de vreemdeling het BMA-advies en de BMA-nota ook kan weerspreken met stukken van zijn behandelaars.

Grievens vreemdeling en standpunt staatssecretaris

Het uitgangspunt van de rechtbank dat er concrete en objectieve omstandigheden moeten zijn die de conclusie rechtvaardigen dat de artsen van het BMA onvoldoende onpartijdig hebben gehandeld, is volgens de vreemdeling niet juist. De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat artsen van het BMA onpartijdig en objectief zijn. In dit verband heeft hij erop gewezen dat de onpartijdigheid van de artsen van het BMA is gewaarborgd doordat deze zijn gebonden aan de eisen die het medisch tuchtrecht stelt en zij aldus een onpartijdige positie innemen ten opzichte van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND). Verder heeft hij naar voren gebracht dat het merendeel van de BMA-artsen niet in dienst is bij de IND maar afkomstig is van twee externe adviesbureaus. Ook stelt de staatssecretaris dat de vreemdeling geen concrete en objectieve omstandigheden als bedoeld in de arresten Korošec, Spycher en Letincic heeft aangevoerd om te twijfelen aan de onpartijdigheid van het BMA. Voorts heeft hij erop gewezen dat een vreemdeling in de verschillende fases van de procedure de gelegenheid heeft om te reageren op een BMA-advies en dat in dat kader reacties van een behandelaar doorgaans ter nadere advisering aan het BMA worden voorgelegd.

Beoordeling in drie stappen

Uit de arresten Korošec, Letincic, Spycher en het arrest van het EHRM van 23 mei 2017 in de zaak Krunoslava Zovko tegen Kroatië, ECLI:CE:ECHR:2017:0523JUD005693513 (hierna: het arrest Zovko) leidt de Afdeling af dat de omstandigheid dat een deskundige in dienst of in opdracht van een bestuursorgaan adviseert, twijfel aan diens onpartijdigheid kan oproepen. Uit punt 54 van het arrest Korošec en punt 62 van het arrest Letincic, zoals herhaald in punt 44 van het arrest Zovko, leidt de Afdeling af dat deze twijfel aan de onpartijdigheid van de medisch deskundige niet leidt tot een schending van artikel 6 van het EVRM als deze twijfel niet objectief kan worden gestaafd. Daarbij is volgens het EHRM van belang of aan de informatie van de door het bestuursorgaan ingeschakelde deskundige een beslissend gewicht is toegekend (vergelijk arrest Korošec, punt 55) en of elke partij een redelijke kans of gelegenheid krijgt om haar zaak te bepleiten zonder dat er sprake is van een substantieel nadeliger positie ten opzichte van de wederpartij (vergelijk arrest Korošec, punt 56, arrest Letincic, punten 62, 65 en 66, arrest Spycher, punten 30 en 31, en arrest Zovko, punt 53). Het voorgaande betekent volgens de Afdeling niet dat de bestuursrechter in zaken waarin een medisch advies, afkomstig van een aan het bestuursorgaan verbonden deskundige, aan de besluitvorming ten grondslag is gelegd en waarin dat advies voor de rechter van doorslaggevend belang is voor de beoordeling van het geschil, steeds een onafhankelijke deskundige moet benoemen.

De Afdeling overweegt dat nu de vreemdeling niet, zoals de staatssecretaris, over een

deskundige kan beschikken, hij in beginsel niet in een gelijke positie in de procedure verkeert. Het is de taak van de bestuursrechter om zo nodig compensatie te bieden indien een partij niet in een gelijke positie verkeert ten opzichte van de wederpartij (de Afdeling verwijst naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:2226 en de arresten Korošec, Letincic, Spycher en Zovko). Daarvan uitgaande zijn deze arresten volgens de Afdeling aanleiding om de uitgangspunten voor de toetsing door de bestuursrechter van de advisering door BMA-artsen nader te preciseren. De Afdeling volgt hier de in voormelde uitspraak van vandaag door de Centrale Raad van Beroep gehanteerde beoordeling in drie stappen door de bestuursrechter.

Stap 1: De zorgvuldigheid van de besluitvorming

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 15 mei 2017, ECLI:NL:RVS:2017:1268) moet de staatssecretaris zich er, indien hij een BMA-advies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, ingevolge artikel 3:2 van de Awb van vergewissen dat dit – naar wijze van totstandkoming – zorgvuldig en – naar inhoud – inzichtelijk en concludent is. Indien het advies niet aan deze eisen voldoet, zal het daarop gebaseerde besluit reeds daarom in rechte geen stand kunnen houden.

Stap 2: Equality of arms

Zoals ook blijkt uit de arresten Korošec, Letincic, Spycher en Zovko is de kern van het beginsel van equality of arms erin gelegen dat tussen partijen evenwicht moet bestaan met betrekking tot de mogelijkheid om bewijsmateriaal aan te dragen. Dit stelt de bestuursrechter in staat om een onafhankelijk en onpartijdig oordeel te geven. In verband met het onder 9.1 overwogene over de twijfel aan de onpartijdigheid van het BMA moet de rechter de vraag beantwoorden of een vreemdeling voldoende ruimte heeft gehad tot betwisting van de medische bevindingen van de BMA-arts, bijvoorbeeld door zelf medische stukken over te leggen. Indien op grond van het geheel aan gegevens wordt vastgesteld dat geen equality of arms tussen de staatssecretaris en een vreemdeling bestaat, zal de bestuursrechter moeten waarborgen dat dit evenwicht wordt hersteld. Als een vreemdeling (medische) stukken overlegt, moet de bestuursrechter beoordelen of deze stukken een redelijke mogelijkheid voor die vreemdeling vormen om hem van zijn standpunt te overtuigen (vergelijk arrest Letincic, punt 49, en arrest Spycher, punt 28). Is dit niet het geval of als het een vreemdeling in redelijkheid niet kan worden tegengeworpen geen nadere medische stukken ter onderbouwing van zijn beroep te hebben ingediend dan ligt het op de weg van de bestuursrechter aan een vreemdeling zo nodig compensatie voor deze bewijsnood te bieden, bijvoorbeeld in de vorm van de benoeming van een onafhankelijke medisch deskundige.

Als een vreemdeling een rapport in de procedure inbrengt dat is opgesteld door een door hem ingeschakelde medisch deskundige, is in het algemeen voldaan aan het vereiste van gelijke procespositie. Dit kan onder omstandigheden een rapport of een verklaring van een behandelaar zijn.

Als de bestuursrechter niet ingaat op een verzoek om een deskundige te benoemen teneinde de vreemdeling compensatie te bieden voor de gestelde bewijsnood, zal die afwijzing gemotiveerd moeten worden. Daarbij is in dit kader niet zozeer beslissend de vraag of de bestuursrechter in de kwaliteit en de wijze van totstandkoming van de adviezen van het BMA aanleiding moet zien een medisch deskundige te raadplegen, maar of een vreemdeling voldoende gelegenheid heeft gehad om in voldoende mate weerwoord te bieden aan die adviezen.

Stap 3: Inhoudelijke beoordeling

Een vreemdeling kan met een contra-expertise de inhoudelijke juistheid van een BMA-advies betwisten. Met stukken van zijn behandelaars kan hij de zorgvuldigheid, inzichtelijkheid en concludentie van een BMA-advies aan de orde stellen dan wel in het kader van artikel 8:47 van de Awb concrete aanknopingspunten aanvoeren voor twijfel aan de inhoud daarvan. Dit kan voor de rechter aanleiding zijn om een deskundige te benoemen.

Bij afwijzing van het verzoek om een deskundige in te schakelen, moet de bestuursrechter motiveren waarom hij zich op basis van de door partijen ingebrachte medische informatie voldoende in staat acht het tussen hen bestaande geschil te beslechten.

Toepassing in het concrete geval

In het kader van stap 1 overweegt de Afdeling dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de staatssecretaris zich ervan heeft vergewist dat het BMA-advies en de BMA-nota zorgvuldig tot stand zijn gekomen en inzichtelijk en concludent zijn. In het kader van stap 2 overweegt de Afdeling dat de vreemdeling bij de rechtbank de mogelijkheid heeft gehad stukken in te dienen van zijn behandelaars dan wel het BMA-advies en de BMA-nota te weerspreken met een contra-expertise. De rechtbank heeft voorts in reactie op de in beroep door de vreemdeling overgelegde brieven van zijn behandelaars uitgebreid inhoudelijk gemotiveerd waarom zij hierin geen aanleiding ziet gebruik te maken van haar bevoegdheid een deskundige te benoemen met toepassing van artikel 8:47 van de Awb. Hiertegen heeft de vreemdeling in hoger beroep geen grieven gericht. Aan de gronden over de vaste rechtspraak van de Afdeling over verschil van inzicht tussen behandelaars en BMA-arts en de gestelde financiële onmogelijkheid om een contra-expertise te betalen, wordt reeds daarom niet toegekomen. Van een schending van het beginsel van equality of arms is gelet hierop geen

sprake. Aan de beoordeling van stap 3 wordt niet toegekomen, nu de vreemdeling geen grief heeft gericht tegen de overweging van de rechtbank dat zij geen aanleiding ziet om gebruik te maken van de in artikel 8:47 van de Awb neergelegde bevoegdheid omdat de vreemdeling met de door hem overgelegde stukken van zijn behandelaars geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd op basis waarvan gegronde twijfel bestaat over de inhoud van het BMA-advies en de BMA-nota. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen wordt bevestigd.

De Centrale Raad van Beroep heeft op dezelfde dag uitspraak gedaan in een zaak over de inzet van een medisch deskundige bij een geschil over een uitkering van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen. Ook hier is het, door beide hoge bestuursrechters ontwikkelde toetsingskader bij medisch deskundigen in het bestuursrecht, toegepast (ECLI:NL:CRVB:2017:2226).

mr. E.E. Schaake

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 30-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RVS:2017:1674

Zaaknummer: 201608140/1/V1

Advocaten: A.C. de Klerk

Wetsartikelen: 6 EVRM en 64 Vreemdelingenwet 2000

RECHTSPRAAK

Vordering in kort geding met betrekking tot bevoegdheden van vermeende maat in een maatschap afgewezen.

Feiten

Eiser en gedaagde 1 hebben jarenlang in maatschapsverband een tandartsenpraktijk uitgevoerd vanuit een gezamenlijk pand. Per brief van 16 september 2011 heeft (de raadsman van) eiser deze (kosten)maatschap opgezegd tegen 31 december 2011. Tot een verdeling van het maatschapsvermogen is het (tot op heden) niet gekomen. Per 1 januari 2012 voert gedaagde 1 een eigen praktijk in de vorm van een eenmanszaak. Eiser voert vanaf dat moment praktijk met zijn echtgenote in hetzelfde pand maar onder een andere naam. Zij zetten daarvoor gezamenlijk het personeel van de oude maatschap in. Partijen procederen over en weer in een bodemgeschil over privéuitgaven en de hoogte van waarneemvergoeding. Die zaak staat voor vonnis.

Gedaagde 2 voert een tandartspraktijk uit in een andere plaats en is een samenwerking aangegaan met gedaagde 1. Hij werkt ook in de praktijk van gedaagde 1 met de bedoeling die praktijk over te nemen.

Eiser vordert dat gedaagde 1 geen daden van beschikking ten aanzien van de oude maatschap meer mag nemen, tenzij die schriftelijk door hem zijn geaccordeerd. Gedaagde 2 dient zich te onthouden van enig handelen ten aanzien van de tussen eiser en gedaagde 1 bestaande maatschap. Subsidiar wordt gevorderd dat de kortgedingrechter een beslissing neemt naar eigen inzicht waarbij beide vorderingen worden versterkt met een dwangsom. Eiser legt aan zijn vorderingen ten grondslag dat gedaagde 2 zich opstelt als eigenaar dan wel zeggenschapshebbende binnen de tussen gedaagde 1 en eiser bestaande maatschap. Dit terwijl gedaagde 1 zich op het standpunt stelt dat gedaagde 2 voor hem in de plaats komt in die zin dat hij de praktijk langzaam overneemt. Gedaagde 2 zet werknemers van de maatschap in zijn eigen praktijk in en voert gegevens in in het softwaresysteem van de maatschap. Ook doet hij bestellingen en bemoeit hij zich met het inkoopbeleid. Tot slot bemoeit hij zich met de werkwijze en de manier van declareren van de mondhygiëniste en heeft hij een mondhygiëniste aangenomen die ook werkzaamheden verricht in de praktijk van gedaagde 1

en geeft hij opdracht afspraken te maken met patiënten. Kortom, hij gedraagt zich als maat en eiser wil niet met hem samenwerken.

Oordeel

Naar de mening van de kortgedingrechter heeft eiser een spoedeisend belang. Hoewel de vorderingen van eiser naar het oordeel van de voorzieningenrechter ruim en weinig concreet zijn omschreven, is duidelijk dat eiser met het kort geding wil voorkomen dat gedaagde 2 zich met instemming van gedaagde 1 gedraagt als ware hij zelf maat van de oude maatschap. De voorzieningenrechter zal de vordering van eiser dan ook op die wijze invullen. Vooropgesteld wordt dat eiser en gedaagde nog altijd aan elkaar gebonden zijn via de nog niet vereffende goederengemeenschap van de voormalige maatschap bestaande uit het pand, praktijkinventaris en middelen, alsmede personeel waaronder de mondhygiënist. Indien er geen verdeling van bevoegdheden heeft plaatsgevonden is iedere maat zelfstandig bevoegd tot het besturen van de maatschap zolang dit bijdraagt aan het doel van de maatschap, en de maten zijn niet zelfstandig bevoegd aangaande aangelegenheden die het wezen van de maatschap raken zoals het toetreden tot de maatschap van een nieuwe maat. De goederengemeenschap van de maatschap is een gebonden gemeenschap, hetgeen betekent dat een maat niet kan beschikken over zijn aandeel in de gemeenschap, noch over zijn aandeel in de afzonderlijke gemeenschappelijke goederen.

Gelet op het voorgaande is het gedaagde 1 toegestaan een waarnemer aan te stellen in zijn tandartspraktijk. Ook is hem toegestaan om personen aan te stellen die namens hem ten behoeve van de maatschap beheersdaden en/of uitvoeringshandelingen verrichten. Beslissingen die veranderingen brengen in de organisatie van de maatschap kan gedaagde 1 echter niet overlaten aan een derde. Voor dergelijke zaken dient hij zich te verstaan met de andere maat, in casu eiser. Het is derhalve niet de bedoeling dat zonder toestemming van eiser personeel van de oude maatschap wordt uitgeleend aan gedaagde 2. Evenmin is het de bedoeling dat gedaagde 1 het accorderen van bestellingen ten behoeve van de maatschap uitbesteedt. Dat mag alleen door een maatschapslid. Gedaagde 2 mag wel vakinhoudelijk instructies aan het personeel geven maar het is hem niet toegestaan wijzigingen aan te brengen in de bestaande werkwijze van het personeel, waaronder de mondhygiënist. Vaststaat dat gedaagde 2 een medewerkster van de maatschap heeft ingezet in zijn eigen praktijk. Daar had gedaagde 1 aan eiser toestemming voor moeten vragen. Mogelijk heeft gedaagde 2 toegang tot het softwaresysteem en daarmee tot gegevens van de patiënten. Gedaagde 1 had gedaagde 2 zonder medeweten van eiser geen toestemming mogen geven voor het gebruik van het systeem voor het invoeren van nieuwe patiënten voor zijn praktijk. De vakmatige instructie aan de mondhygiënist over de wijze van declareren mocht door gedaagde 2 worden gedaan. Nu niet vast is komen te staan dat er een nieuwe mondhygiënist

is aangenomen voor de oude maatschap laat de rechter dit buiten beschouwing; zij werkt voor gedaagden 1 en 2. Dit betekent dat deze mondhygiëniste zonder medeweten en toestemming van eiser mocht worden aangenomen. De stelling dat de opdrachten van gedaagde 2 aan de assistent ook betrekking hadden op patiënten van eiser wordt gepasseerd en er wordt van uitgegaan dat alleen sprake is geweest van opdrachten met betrekking tot patiënten van gedaagde 1 waartoe gedaagde 2 bevoegd was. De voorzieningenrechter concludeert dat zonder de vereiste toestemming van eiser een medewerkster van de oude maatschap in de praktijk van gedaagde 2 is ingezet, gedaagde 2 ten behoeve van het invoeren van de patiënten van zijn praktijk toegang is verleend tot het softwaresysteem van de oude praktijk en het accorderen van bestellingen ten behoeve van de maatschap is uitbesteed aan gedaagde 2. Wat betreft het gebruik van het softwaresysteem staat vast dat dit gebruik inmiddels gestaakt is. Vast staat ook dat gedaagde 2 geen medewerkers meer van de oude maatschap inzet. Thans rest dus alleen het accorderen van bestellingen ten behoeve van de maatschap door gedaagde 2. Aangezien eiser niet heeft gesteld dat het functioneren van de praktijk althans van de mondhygiënistes die ten behoeve van deze praktijk werken door deze handelwijze wordt geraakt en hij evenmin heeft gesteld dat hij door deze handelwijze problemen ondervindt met leveranciers dan wel met derden, heeft eiser naar het oordeel van de voorzieningenrechter wat dit betreft thans geen rechtens te respecteren belang bij het treffen van een voorlopige voorziening. Dit betekent dat zijn vorderingen zullen worden afgewezen.

Omdat de voorzieningenrechter aannemelijk acht dat de vorderingen van eiser samenhangen met de weinig open houding van gedaagde 1 wat betreft het geven van inzicht over de positie van gedaagde 2 en gelet op het feit dat er sprake is van enig onjuist handelen aan de zijde van gedaagde 1, ziet de voorzieningenrechter aanleiding de kosten van deze procedure te compenseren in die zin dat partijen ieder hun eigen kosten dragen. De vorderingen worden afgewezen en de kosten worden gecompenseerd.

Mr. C.W.M. Verberne

Datum uitspraak:

Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

In deze zaak gaat het over een tandarts die aan een medisch adviseur van FNV Letselschade, ingeschakeld door klager, stukken over een procedure bij het tuchtcollege heeft toegezonden. Verweerder heeft hiermee zijn beroepsgeheim geschonden. Een bij het tuchtcollege ingediende klacht valt ook onder het beroepsgeheim. Waarschuwing.

Feiten

Klager heeft op 12 november 2015 een klacht ingediend bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg in Eindhoven. Die klacht is bij beslissing van 30 maart 2016 ongegrond verklaard. Klager heeft tegen deze beslissing hoger beroep ingesteld bij het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg. Het CTG heeft dit beroep op 4 oktober 2016 ongegrond verklaard. Klager heeft gelijktijdig en in het kader van voornoemde klachten, zoals ingediend bij het tuchtcollege, FNV Letselschade ingeschakeld. Een medisch adviseur van FNV Letselschade is door klager gemachtigd tot het inwinnen en uitwisselen van medische gegevens. De medisch adviseur heeft bij brief van 17 augustus 2016 verweerder, tandarts, gevraagd om te beoordelen in hoeverre aanleiding bestond over te gaan tot een aansprakelijkstelling. Daartoe heeft de medisch adviseur verweerder verzocht hem zo uitvoerig mogelijk te informeren over zijn bevindingen bij klager, de gestelde diagnose, de ingestelde behandeling, het resultaat daarvan en de prognose. Verweerder heeft aan de medisch adviseur gevraagd of het hem was toegestaan om ter verduidelijking van het medisch dossier ook zijn verweerschrift en zijn dupliek bij het tuchtcollege aan de adviseur toe te zenden. De medisch adviseur heeft verweerder geantwoord dat hij die stukken graag tegemoet zag. Op 13 september 2016 heeft verweerder de stukken opgestuurd. Klager stelt dat verweerder de medisch adviseur niet had mogen informeren over de procedure van klager tegen verweerder bij het tuchtcollege. Hij heeft hiermee meer (medische) gegevens aan de medisch adviseur verstrekt dan noodzakelijk was.

Oordeel RTG

Het tuchtcollege overweegt dat verweerder in de uitoefening van zijn beroep kennis nam van

de tegen hem bij het tuchtcollege ingediende klacht. Verweerder moest het vertrouwelijke karakter van deze informatie begrijpen. Dat betekent dat ook het feit dat deze patiënt, klager, een klacht tegen hem had ingediend onder zijn beroepsgeheim viel. Verweerder heeft zijn beroepsgeheim geschonden door aan een derde, zonder toestemming van klager, meer (medische) informatie te verstrekken dan waartoe de machtiging reikte. De door klager verleende machtiging zag immers slechts op het verstrekken van medische informatie zoals opgenomen in het patiëntendossier. Verweerder heeft geen toestemming gevraagd aan klager voor het verstrekken van deze informatie aan de medisch adviseur. Het was verweerder derhalve niet toegestaan de medisch adviseur te informeren over de tuchtrechtelijke procedure door toezending van de door hem ingediende processtukken. Klacht is gegrond, waarschuwing.

mr. C. velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 24-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2017:81

Zaaknummer: 1763

Wetsartikelen: 7:457 BW

RECHTSPRAAK

Het gaat in deze zaak over seksueel grensoverschrijdend gedrag van een orthodontist. De ontkenning en het onvermogen van verweerder om ook maar enigszins te reflecteren op zijn ongepaste gedrag maken een voorwaardelijke schorsing met als bijzondere voorwaarde therapeutische behandeling onmogelijk. Er resteert slechts een doorhaling c.q. een verbod op herinschrijving.

Feiten

Verweerder werkt als orthodontist bij orthodontiepraktijk F. Tot 20 februari 2017 was hij eigenaar/bestuurder van deze praktijk. Vanaf 20 februari 2017 is een broer (een jurist) bestuurder van deze praktijk. Verweerder is daarnaast als orthodontist werkzaam bij de tandartspraktijk G. Een andere broer van verweerder is eigenaar/bestuurder van deze tandartspraktijk en daar als tandarts werkzaam. In de periode van januari 2017 tot en met april 2017 heeft de IGZ meldingen van in totaal elf patiënten en van één moeder van een patiënt gekregen. De verklaringen van patiënten zijn opgenomen in een door de IGZ opgesteld inspectierapport. Verweerder is op 17 januari 2017 aangehouden door de politie ter zake van aanranding en tot en met 20 januari 2017 in verzekering gesteld. Tijdens de verhoren die hebben plaatsgevonden door de politie en de gesprekken met de IGZ heeft verweerder de hem gestelde vragen grotendeels onbeantwoord gelaten. De IGZ verwijt verweerder dat hij heeft gehandeld in strijd met artikel 47, eerste lid, onder a, van de Wet BIG. Verweerder is, aldus de IGZ, tekortgeschoten in de zorg aan patiënten, door in strijd te handelen met artikel 7:453 BW, punten 2 en 7 van de Gedragsregels voor tandartsen en de brochure van de IGZ, de Richtlijn seksueel contact tussen arts en patiënt: 'Het mag niet, het mag nooit'.

Oordeel RTG

Het RTG is van oordeel dat het seksueel grensoverschrijdend gedrag van verweerder jegens patiënten op basis van de stukken en het verhandelde ter zitting aannemelijk is geworden. Allereerst speelt hierbij een rol het grote aantal verklaringen, zeker in verhouding tot zijn praktijk die hij naar eigen zeggen moeizaam aan het opbouwen was. Sommigen zijn eigener

beweging met hun verklaring naar buiten gekomen, anderen desgevraagd. Voorts zijn de verklaringen gedetailleerd en stemmen deze op verschillende onderdelen met elkaar overeen. De verklaringen van de onder ede gehoorde assistentes sluiten de waarheidsgetrouwheid van de overgelegde verklaringen van patiënten niet uit. De verklaringen zijn afkomstig van patiënten van diverse leeftijdscategorieën, maar ook van een moeder van een patiënte, sommige met financiële en psychische problemen en bekend met een andere patiënt, anderen niet. Dit maakt dat de suggestie van verweerder dat die problemen en/of onderlinge relatie meebrachten dat de patiënten er belang bij hadden een valse verklaring af te leggen en aangifte te doen, niet aannemelijk is geworden. Datzelfde geldt voor het verweer dat er sprake is van een complot van tandartsen/orthodontisten uit de regio. Het college acht de klacht gegrond. Het gedrag van verweerder betekent dat de veiligheid en de integriteit van patiënten en hun begeleiders bij hem niet is gegarandeerd. Tevens getuigt dit gedrag van een gebrek aan respect richting patiënten en ondermijnt dit het vertrouwen dat patiënten in verleners van (mond)zorg moeten kunnen hebben. Opvallend is dat een deel van het gedrag zich heeft afgespeeld nadat verweerder op de hoogte was geraakt van de tegen hem geuite beschuldigingen. Terecht heeft de IGZ aangevoerd dat de op te leggen maatregel zo veel mogelijk moet waarborgen dat aan dat gedrag een einde wordt gemaakt. Alleen al de ontkenning en het onvermogen van verweerder om ook maar enigszins te reflecteren op zijn ongepaste gedrag maken een voorwaardelijke schorsing met als bijzondere voorwaarde therapeutische behandeling onmogelijk. Een voorwaardelijke schorsing van maximaal een jaar zou verder geen enkele garantie geven dat verweerder daarna niet weer hetzelfde gedrag zou vertonen. Een gedeeltelijke ontzegging om vrouwelijke patiënten te behandelen, zoals in het bevel van de IGZ, gaat eraan voorbij dat er ook een belastende verklaring is van een moeder van een patiënt. Verder zou een dergelijke mogelijkheid aan verweerder de mogelijkheid bieden om toch nog contact te hebben met vrouwelijke patiënten. Ten slotte zou deze maatregel voor verweerder en voor de IGZ nauwelijks uitvoerbaar respectievelijk controleerbaar zijn. Derhalve resteert slechts een doorhaling c.q. een verbod op herinschrijving.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2017:134V

Zaaknummer: 130/2017

Advocaten: W.R. Kastelein

Wetsartikelen: 47 Wet BIG en 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Samen Veilig Midden-Nederland/X

De gecertificeerde instelling Samen Veilig Midden-Nederland heeft de kinderrechter verzocht om vervangende toestemming voor een medische behandeling van een minderjarige. De kinderrechter wijst het verzoek af omdat onvoldoende is gebleken dat sprake is van een medische behandeling als bedoeld in de WGBO. Indien moeder niet meewerkt aan een behandeling die in belang lijkt van het kind, kan de gecertificeerde instelling een verzoek indienen tot bekrachtiging van de aanwijzing om alsnog de benodigde behandeling te realiseren.

Feiten

Het ouderlijk gezag wordt uitgeoefend door de moeder. Bij beschikking van 22 september 2016 is de ondertoezichtstelling verlengd tot 6 oktober 2017. Tevens heeft de kinderrechter bij deze beschikking een machtiging tot uithuisplaatsing afgegeven voor de duur van de ondertoezichtstelling. Samen Veilig Midden-Nederland, de gecertificeerde instelling (GI), heeft de kinderrechter verzocht om vervangende toestemming te verlenen voor de medische behandeling van de minderjarige. Het betreft een doorverwijzing naar een instelling voor een individuele therapie. Daarnaast dient de minderjarige aangemeld te worden bij een jonge groep mantelzorgers om zo contacten te hebben met lotgenoten.

Oordeel rechtbank

De kinderrechter kan slechts de GI belasten met de gedeeltelijke uitoefening van het gezag als sprake is van een medische behandeling. Volgens de kinderrechter is onvoldoende gebleken dat de door de GI bedoelde doorverwijzing naar GGZ voor een individuele therapie kan worden aangemerkt als een medische behandeling in het kader van de Wet op de geneeskundige behandelingsovereenkomst (WGBO). Ook de aanmelding voor de jonge mantelzorgersgroep is geen geneeskundige behandeling in de zin van de WGBO. Niet is gebleken dat de individuele therapie en de aanmelding voor de jonge mantelzorgers noodzakelijk is ter behandeling van een somatische of geestelijke aandoening. De

kinderrechter wijst het verzoek derhalve af. Wel merkt de kinderrechter op dat dit niet wegneemt dat het ondergaan van de individuele behandeling bij GGZ in het belang van de minderjarige en haar verdere ontwikkeling lijkt te zijn. Indien moeder hier geen toestemming voor wil geven, kan de jeugdhulpverlener van de GI moeder een aanwijzing geven zodat moeder haar toestemming moet geven. Mocht moeder niet meewerken en de aanwijzing niet opvolgen en naleven, dan kan de GI, op basis van artikel 1:263, lid 3, BW een verzoek indienen tot bekrachtiging van de schriftelijke aanwijzing om alsnog de benodigde behandeling te realiseren.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:3807

Zaaknummer: C/16/439664 / JLRK17-356

Wetsartikelen: 1:263 lid 3 BW en 7:446 BW

RECHTSPRAAK

Klacht tegen tandarts. Het beginsel van concentratie van klachten brengt mee dat een klager zo veel mogelijk zijn klachten tegen een zorgverlener tegelijk in één tuchtprocedure aanhangig maakt. Klaagster had in dit geval haar klacht ook in de procedure van 5 juni 2014 tegen verweerder kunnen indienen. Klacht is niet-ontvankelijk.

Feiten

Klaagster is patiënt geweest bij verweerder (tandarts). Op 5 juni 2014 heeft klaagster een klacht ingediend over de beëindiging van de behandelrelatie door verweerder zonder haar toestemming. Bij beslissing van 14 juli 2015 heeft het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Den Haag de klacht gegrond verklaard en aan verweerder de maatregel van waarschuwing opgelegd. Verweerder heeft tegen die beslissing hoger beroep ingesteld. Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg heeft het beroep bij beslissing van 10 maart 2016 ongegrond verklaard. Klaagster heeft haar patiëntenkaart op 13 juni 2013 ontvangen. Op 21 juli 2016 dient klaagster opnieuw een klacht in. Klaagster stelt daarin onder andere dat zij op 21 oktober 2010 noch later niet is ingelicht door verweerder dat zij leed aan parodontitis.

Oordeel RTG

De vraag is aan de orde of klaagster, die al eerder een klacht tegen verweerder heeft ingediend waarop door de tuchtrechter in eerste aanleg definitief is beslist en welke beslissing in hoger beroep is bevestigd, opnieuw een (andere) klacht tegen betrokkene mag indienen, en zo ja, in welke gevallen dat mogelijk is. De eisen van behoorlijke tuchtprocedure, en in het bijzonder het beginsel van concentratie van klachten, brengen mee dat een klager zo veel mogelijk zijn klachten tegen een zorgverlener tegelijk in één tuchtprocedure aanhangig maakt. Voor de toepasselijkheid van het beginsel van concentratie van klachten is niet vereist dat het bij beide klachten om hetzelfde feitencomplex gaat, zij het dat in geval van hetzelfde feitencomplex dit beginsel zich nog dwingender voordoet. Een uitzondering op het beginsel vormt de situatie dat een klager niet eerder van de door hem gestelde fouten van de betrokken zorgverlener waarop

de klacht is gebaseerd, op de hoogte was en deze evenmin eerder had kunnen ontdekken. Klaagster heeft op 13 juni 2013 haar patiëntenkaart ontvangen, zij had daarom op 5 juni 2014 onderhavige klacht ook tegen verweerder kunnen indienen. Los hiervan kan het college zich op basis van het dossier en het verhandelde ter zitting niet aan de indruk onttrekken dat het klaagster en haar partner erom te doen is verweerder zo veel mogelijk 'aan te pakken' via het tuchtrecht en ook het klachtrecht. Voor het op een dergelijke wijze van 'aanpakken' van een zorgverlener is het tuchtrecht niet bedoeld. Het college verklaart de klacht niet-ontvankelijk.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2017:88

Zaaknummer: 2016/387T

Advocaten: A.M. de Koning

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Verpleegkundige is tekortgeschoten tijdens zijn rol op EHBO-post. Hij had bij het motorongeluk proactief moeten vaststellen of zijn medische kennis en zorg nodig waren toen hij hoorde van klagers ongeval en had deze triage niet moeten overlaten aan de EHBO-medewerkers. Klacht is gegrond, berisping.

Feiten

Klager is tijdens een grasbaan motorrace ten val gekomen. Hij liep daarbij ernstige (brand)wonden op aan zijn been. Verweerder was als enig verpleegkundige ingehuurd bij de motorrace. Bij een eerder ongeval dezelfde dag is een meningsverschil ontstaan tussen verweerder en de twee aanwezige EHBO-medewerkers. Na het meningsverschil heeft verweerder met de EHBO-medewerkers afgesproken dat zij eerst op een incident zouden reageren om de ernst van de situatie in te schatten. Wanneer nodig zou verweerder een seintje van hen krijgen. Verweerder heeft er daarna voor gekozen niet in het midden van de grasbaan te gaan staan, zoals afgesproken, maar heeft zich gedistantieerd van de twee EHBO-medewerkers door bij het omroepokje te gaan staan. Verweerder heeft het motorongeluk niet zien gebeuren. Hij hoorde van het ongeval toen dit werd omgeroepen. Later zag hij klager met ondersteuning naar de medische behandelruimte van de EHBO hinkelen. Een tijdje hierna hoorde verweerder omgeroepen worden dat er een ambulance was opgeroepen. Toen de ambulance was gearriveerd en een half uur/drie kwartier later met klager naar het ziekenhuis vertrok, hoorde verweerder dit eveneens via de omroep. Verweerder heeft geen enkele hulp geboden aan klager.

Oordeel RTG

Volgens het RTG was verweerder als enig aanwezige verpleegkundige eindverantwoordelijk voor de medische zorg en behandeling van patiënten tijdens de motorrace. Aangezien verweerder zich na een meningsverschil bewust heeft afgezonderd van de EHBO-medewerkers en hierdoor niet goed beschikbaar was voor overleg, is hij tekortgeschoten in zijn rol als verpleegkundige. Verweerder kon op deze afstand de ernst van de situatie niet

beoordelen. Hij had als eindverantwoordelijke proactief moeten vaststellen of zijn medische kennis en zorg nodig waren toen hij hoorde van klagers ongeval en had deze triage niet moeten overlaten aan de EHBO-medewerkers. Oogcontact met de EHBO-medewerkers is onvoldoende om invulling te geven aan zijn medische eindverantwoordelijkheid. Toen werd omgeroepen dat een ambulance was opgeroepen had verweerder in ieder geval moeten beseffen dat zijn hulp nodig was. Hij had op eigen initiatief naar de EHBO-post moeten gaan. Door er bewust voor te kiezen geen hulp aan te bieden, heeft verweerder laakbaar gehandeld. Daarnaast heeft hij onvoldoende professionele verantwoordelijkheid getoond door na een meningsverschil de verantwoordelijkheid voor het inschatten van de ernst van de situatie neer te leggen bij de EHBO-medewerkers. Met een waarschuwing kan niet worden volstaan. Anderzijds is er onvoldoende aanleiding een zwaardere maatregel dan een berisping op te leggen.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Groningen

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRGRO:2017:14

Zaaknummer: VP2017/02

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Het gaat in deze zaak over seksueel grensoverschrijdend gedrag van een tandarts. De publiciteit over de zaak heeft meegebracht dat verweerders handelen onder een vergrootglas ligt en hij reeds zwaar is gestraft voor zijn misdragen. Verweerder krijgt daarom een maatregel van schorsing van de inschrijving in het register voor de duur van één jaar, waarvan tien maanden voorwaardelijk.

Feiten

Verweerder is als algemeen praktiserend tandarts werkzaam bij tandartspraktijk F, waarvan hij tevens eigenaar/bestuurder is. Verweerder werkt voorts als algemeen praktiserend tandarts bij de orthodontiepraktijk G. Tot 20 februari 2017 was de broer van verweerder (orthodontist) eigenaar/bestuurder van de praktijk, vanaf 20 februari 2017 is een andere broer (een jurist) bestuurder van deze praktijk. Op 29 juli 2016 heeft de IGZ een melding ontvangen van patiënte 1. De melding had betrekking op onnodige aanrakingen door verweerder in de orthodontiepraktijk. Op dezelfde datum heeft de IGZ een melding ontvangen van patiënte 2, zus van patiënte 1. Ook deze melding had betrekking op onnodige aanrakingen door verweerder in de orthodontiepraktijk. Door beide patiënten is aangifte bij de politie gedaan. Patiënten zijn beiden op 1 september 2016 door medewerkers van de IGZ gehoord. De verklaringen van patiënten zijn opgenomen in een Inspectierapport. In het rapport zijn verder delen opgenomen van verklaringen die ten overstaan van de politie zijn afgelegd door een tweetal assistentes. Verweerder is op 17 januari 2017 aangehouden door de politie ter zake van aanranding en tot en met 20 januari 2017 in verzekering gesteld. Tijdens de verhoren die hebben plaatsgevonden heeft verweerder ten overstaan van de politie herhaaldelijk met klem ontkend patiënten en assistenten op enigerlei wijze te hebben aangeraakt anders dan nodig is voor de behandeling. Op 10 maart 2017 hebben medewerkers van de IGZ een gesprek gehad met verweerder. Naast het voeren van gesprekken met betrokken personen heeft de IGZ informatie opgevraagd over de behandeling van patiëntes 1 en 2. Voorts heeft de IGZ op 7 december 2016 een onaangekondigd bezoek gebracht aan de twee praktijken.

Oordeel RTG

Het college acht het seksueel overschrijdend gedrag van verweerder jegens patiënten en assistenten op basis van de stukken van het verhandelde ter zitting aannemelijk. Er is weliswaar niet een groot aantal belastende verklaringen, maar zowel het grensoverschrijdend gedrag jegens patiënten als dat jegens assistentes blijkt uit meer dan één verklaring. De verklaringen van beide patiënten zijn gedetailleerd en stemmen op onderdelen met elkaar overeen. Deze gang van zaken maakt dat de (niet meer dan speculatieve) suggestie van verweerder dat geestelijke en financiële problemen en/of hun onderlinge relatie meebrachten dat beide patiënten er belang bij hadden een valse verklaring af te leggen en aangifte te doen (een strafbaar feit) niet aannemelijk is geworden. Voor zowel de patiënten als de assistentes geldt dat zij zich in een afhankelijkheidsrelatie tot verweerder bevonden en het dan niet zo gemakkelijk is ongewenst gedrag bespreekbaar te maken, dan wel die relatie te beëindigen. Het gedrag van verweerder betekent dat de veiligheid en de integriteit van patiënten, mede in het licht van zijn gedrag jegens assistentes, bij hem niet is gegarandeerd. Tevens getuigt zijn gedrag van een gebrek aan respect richting patiënten en ondermijnt dit het vertrouwen dat patiënten in verleners van (mond)zorg moeten kunnen hebben. Het college neemt echter ook in aanmerking dat de IGZ impliciet te kennen heeft gegeven zich erin te kunnen vinden dat aan verweerder niet de allerzwaarste maatregel wordt opgelegd. Ondanks de publiciteit die er lokaal over de zaak van verweerder en zijn broer is geweest, is het aantal belastende verklaringen van patiënten tegen verweerder gebleven bij twee. Die publiciteit heeft meegebracht dat verweerders handelen onder een vergrootglas ligt en hij reeds zwaar is gestraft voor zijn misdragingen. Het college is ervan overtuigd dat verweerder zijn les wel heeft geleerd. Een schorsing wordt door het college in dit licht nog passend geacht. Bij het onvoorwaardelijk deel van de schorsing is rekening gehouden met het feit dat verweerder en zijn praktijk reeds aanzienlijk te lijden hebben gehad onder de publiciteit, het voorwaardelijke deel geldt voor hem als extra waarschuwing dat hij zich voortaan verre dient te houden van het hem verweten gedrag. Het college legt aan verweerder op de maatregel van schorsing van de inschrijving in het register voor de duur van één jaar, waarvan tien maanden voorwaardelijk, met bevel dat de maatregel voor wat betreft het voorwaardelijke gedeelte niet ten uitvoer zal worden gelegd, tenzij het bevoegde regionale tuchtcollege later anders mocht bepalen op grond dat verweerder voor het einde van een proeftijd van twee jaren zich schuldig heeft gemaakt aan enig handelen of nalaten in strijd met de goede zorg die hij als tandarts behoort te betrachten dan wel in strijd is met het belang van de individuele gezondheidszorg.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2017:133

Zaaknummer: 110/2017

Advocaten: W.R. Kastelein

Wetsartikelen: 47, lid 1 Wet Big, 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Verweerster, uroloog, is niet als medebehandelaar aan te merken omdat zij door een arts telefonisch is benaderd voor intercollegiaal advies over een anonieme casus. De uroloog is wel verantwoordelijk voor de door haar gegeven adviezen. Klacht is ongegrond.

Feiten

Klaagster is moeder van een 26-jarige patiënt met onder anderr een licht verstandelijke beperking. Patiënt woont in een woongroep van een zorginstelling voor mensen met een verstandelijke beperking. Patiënt kreeg in de nacht van 22 april op 23 april 2016 pijn in zijn linker lies, welke pijn zich op 24 april 2016 verergerde naar zijn linker teelbal, die ook dik was. Op zondagmiddag heeft patiënt samen met een begeleider van de zorginstelling de huisartsenpraktijk bezocht. De huisarts stelde na onderzoek de diagnose epididymitis en schreef een antibioticakuur voor. Er is geen echo aangevraagd. Op 6 mei 2016 heeft een arts van patiënt binnen de instelling gebeld naar verweerster, uroloog. De arts sprak zijn vermoeden uit van een torsio testis. Verweerster achtte de diagnose van torsio testis onwaarschijnlijk gezien de leeftijd van de patiënt en stelde dat epididymitis waarschijnlijker was. Verweerster is daarna niet bij de behandeling van patiënt betrokken geweest. Klaagster verwijt verweerster dat zij een voorgesteld aanvullend onderzoek door de arts van patiënt heeft verworpen en naast zich heeft neergelegd zonder patiënt ook maar één keer te hebben gezien. Ook verwijt klaagster verweerster dat zij een onjuiste diagnose heeft gesteld.

Oordeel RTG

Verweerster stelt dat zij geen behandelrelatie had met patiënt. Zij was door de arts van patiënt benaderd voor advies in een intercollegiaal telefoongesprek. Haar werd slechts een anonieme casus voorgehouden, de eerste arts had dan ook geen verdere informatie gegeven over de persoon van de patiënt zoals autisme of zijn verstandelijke beperking. Op basis van de door de arts verstrekte informatie en na het uitvragen van de klachten van de patiënt door verweerster, heeft verweerster een advies gegeven en geen diagnose gesteld. Volgens het college brengt het telefoongesprek van 6 mei 2016 niet mee dat verweerster als medebehandelaar is aan te merken en draagt zij voor die behandeling dus ook geen verantwoordelijkheid. Uiteraard is

verweerster wel verantwoordelijk te houden voor de door haar gegeven adviezen, ook al hebben die adviezen betrekking op een anonieme casus. Hoewel het college niet met zekerheid kan vaststellen welke informatie de arts telefonisch aan verweerster heeft verstrekt, is niet gebleken dat verweerster, als redelijk bekwaam en redelijk handelend uroloog, haar advies niet in redelijkheid mocht geven. Dat verweerster een diagnose heeft gesteld is evenmin gebleken. De klacht is ongegrond.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 17-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2017:73

Zaaknummer: 16238

Advocaten: L. P. Arends

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Verweerder (psychiater) heeft de privacy van klaagster onvoldoende gewaarborgd omdat hij met zijn telefoon een foto van haar paspoort heeft gemaakt en klaagster een ingevulde vragenlijst bij een collega van verweerder moest inleveren omdat verweerder en de secretaresse niet meer aanwezig waren. Klachten gegrond, waarschuwing.

Feiten

In het kader van een psychiatrische expertise in opdracht van het UWV had klaagster op 10 januari 2017 een afspraak met verweerder, psychiater, werkzaam in het ziekenhuis. Verweerder heeft met toestemming van klaagster met de mobiele telefoon, die hij in gebruik heeft en die eigendom is van het ziekenhuis waar hij werkzaam is, een foto gemaakt van het paspoort van klaagster. Verweerder heeft klaagster verzocht een door haar ingevulde vragenlijst bij de secretaresse in te leveren. Toen klaagster de vragenlijst wilde inleveren was de secretaresse niet meer aanwezig. Ook verweerder was er niet. Klaagster heeft toen de vragenlijst afgegeven aan een collega van verweerder. Klaagster heeft een dag na de afspraak gebeld met het verzoek de foto van de telefoon te verwijderen. Klaagster verwijt verweerder dat hij met het maken van een foto van haar paspoort haar privacy heeft geschonden. Tevens had verweerder volgens klaagster ervoor moeten zorgen dat de vragenlijsten in goede orde hadden kunnen worden afgegeven.

Oordeel RTG

Het college stelt voorop dat voor het legitimeren niet nodig is om met een mobiele telefoon een foto van het paspoort te maken. Hoewel het wellicht valt te begrijpen dat verweerder een foto heeft gemaakt van het paspoort van klaagster om zich haar te herinneren, is dat daarmee nog niet gerechtvaardigd. Het paspoort van klaagster bevat persoonsgegevens en het is voor klaagster van essentieel belang dat deze worden beschermd en dat gewaarborgd is dat haar persoonsgegevens niet in verkeerde handen komen. In het onderhavige geval is deze bescherming naar het oordeel van het college niet gewaarborgd. Het college is van oordeel dat verweerder de bescherming van de persoonsgegevens van klaagster in gevaar heeft gebracht

door daarvan een foto te maken met zijn mobiele telefoon. Het behoort daarnaast tot de verantwoordelijkheid van verweerder, die de vragenlijst aan klagster ter hand heeft gesteld, ervoor te zorgen dat deze vervolgens, na te zijn ingevuld, wordt ingenomen op een wijze waardoor de privacy van klagster is gewaarborgd. In het onderhavige geval ontbraken deze waarborgen. Het college meent dat kan worden volstaan met het opleggen van een waarschuwing.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 17-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2017:74

Zaaknummer: 1746

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG en 6 Wbp

RECHTSPRAAK

In deze zaak gaat het over een advies inzake een eventuele verlenging van een tbs-maatregel. Verweerder (gz-psycholoog) had in zijn rapportage enkel verwezen naar het digitale tbs-dossier van klager. Klager en zijn advocaat hadden echter geen inzage in dit dossier. Klacht gegrond, geen maatregel.

Feiten

Aan klager is een tbs-maatregel opgelegd. Verweerder is gz-psycholoog en heeft in het kader van een vordering tot verlenging van de tbs-maatregel op verzoek van de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie een Pro Justitia-rapportage uitgebracht. Verweerder heeft in de rapportage genoteerd dat er, vanwege de weigering van klager om mee te werken, geen psychodiagnostische conclusies konden worden geconcipeerd. Op de vraag naar de wenselijkheid van verlenging van de tbs-maatregel en de duur daarvan, heeft verweerder geantwoord dat hij adviseerde de tbs-maatregel met de duur van twee jaar te verlengen. Klager verwijt verweerder dat hij in zijn rapport onvoldoende duidelijk heeft aangegeven welke stukken hij tot zijn beschikking heeft gehad en heeft geraadpleegd.

Oordeel RTG

Volgens vaste jurisprudentie van het Centraal Tuchtcollege wordt een rapportage zoals door verweerder is uitgebracht getoetst aan de volgende criteria:

1. Het rapport vermeldt de feiten, omstandigheden en bevindingen waarop het berust.
2. Het rapport geeft blijk van een geschikte methode van onderzoek om de voorgelegde vraagstelling te beantwoorden.
3. In het rapport wordt op inzichtelijke en consistente wijze uiteengezet op welke gronden de conclusie van het rapport steunt.
4. Het rapport vermeldt de bronnen waarop het berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen.

5. De rapporteur blijft binnen de grenzen van zijn deskundigheid.

Verweerder heeft in zijn rapportage slechts verwezen naar het digitale dossier, zonder melding te maken van de inhoud van dat dossier. Ter zitting is gebleken dat verweerder meende hiermee te kunnen volstaan, nu hij ervan uitging dat de advocaat van klager volledig toegang had tot dit dossier. Namens klager is echter onweersproken gesteld dat klager noch zijn gemachtigde die toegang heeft of heeft gehad. Het rapport vermeldt daarom niet alle bronnen waarop het berust. Klachtonderdeel is gegrond. Het college meent dat het opleggen van een maatregel in dit geval echter niet is gerechtvaardigd. Gebleken is immers dat verweerder er volstrekt te goeder trouw van uit is gegaan dat klager dan wel zijn gemachtigde volledige inzage in het digitale tbs-dossier had, zodat hij om die reden kon volstaan met een verwijzing daarnaar. Voorts is gebleken dat verweerder in de rapportage, daar waar expliciet naar informatie verwezen werd, hij die specifieke bron heeft opgenomen. In deze omstandigheden is een maatregel ondanks die tuchtrechtelijke verwijtbaarheid niet aan de orde.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 17-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2017:78

Zaaknummer: 1732

Advocaten: Y.H.G. van der Hut, A.C.I.J. Hiddinga en S. Slabbers

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Chef-kok/Stichting tanteLouise

Bij het beantwoorden van de vraag of er sprake is van uitwisselbare functies dient gekeken te worden naar de formele en de feitelijke werkzaamheden. Dat het daarbij mede aankomt op de werkzaamheden die werkgever op grond van de aanstelling van de chef-koks kan verlangen en niet op de feitelijke werkzaamheden die zij de chef-koks laat verrichten, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. In de toelichting op artikel 13 Ontslagregeling wordt juist benadrukt dat voor de beoordeling van de uitwisselbaarheid de feitelijk uitgevoerde werkzaamheden op zichzelf juist niet beslissend zijn.

Feiten

Werknemer (geboren 1961) is op 1 april 1992 in dienst getreden van tanteLouise (een grote organisatie met zorgcentra, verpleeghuizen en thuiszorg), laatstelijk werkzaam als chef-kok. In verband met de stelselwijziging in de zorg (hervorming van de AWBZ en overdracht van verantwoordelijkheden van de rijksoverheid naar de gemeenten) heeft tanteLouise een reorganisatie moeten doorvoeren en is het aantal chef-koks verminderd. Op grond van afspiegeling is werknemer met toestemming van het UWV per 1 november 2015 ontslagen. Op 7 december 2015 meldt werkgever dat een andere chef-kok vrijwillig ontslag heeft genomen, zodat er weer formatieruimte vrij is gekomen. Een andere ontslagen chef-kok wordt op grond van de wederindiensttredingsregel teruggehaald. Volgens werknemer is dat niet juist en had hij terug in dienst genomen moeten worden. Zijn collega die teruggenomen is, zou volgens werknemer immers slechts formeel de titel chef-kok dragen, maar in de praktijk al lange tijd kok zijn. De functies van chef-kok en kok zijn niet uitwisselbaar in de zin van artikel 13 van de Regeling van de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 23 april 2015 tot vaststelling van regels met betrekking tot ontslag en de transitievergoeding, verder te noemen 'de Ontslagregeling'. Aldus zou werknemer en niet zijn collega teruggenomen moeten worden. Nadat eerder de kantonrechter de vorderingen van werknemer afwees, deed het hof dat ook.

Volgens het hof zijn – voor toepassing van artikel 13 Ontslagregeling – de aanstelling, de bijbehorende loonschaal en de werkzaamheden die de werkgever op grond van arbeidsovereenkomst van betrokkenen kan verlangen, bepalend, en niet, zoals werknemer verdedigt, de werkzaamheden die de werkgever betrokkenen feitelijk laat verrichten. Werknemer ging tegen dit arrest in cassatie.

Conclusie A-G (Keus)

Volgens werknemer is het hof ten onrechte uitgegaan van een andere, engere beoordelingsmaatstaf, waarin het zou (mogen) gaan om een slechts papieren werkelijkheid. Niet (uitsluitend) bepalend is de aanstelling en bijbehorende loonschaal die medewerkers van tanteLouise op grond van hun arbeidsovereenkomst hebben en de werkzaamheden die tanteLouise op grond daarvan van hen kan verlangen. Het hof heeft miskend dat het erop aankomt of de functies gelijkwaardig zijn en dat zulks inhoudelijk beoordeeld moet worden, bij welke inhoudelijke beoordeling van belang is of minst genomen kan zijn wat werknemer heeft gesteld met betrekking tot een verschil in functie-inhoud en vereiste kennis en vaardigheden. Het hof is niet of onvoldoende overgegaan tot een dergelijke inhoudelijke beoordeling op gelijkwaardigheid, aldus werknemer. Deze klacht faalt. 's Hof's vooropgestelde beoordelingsmaatstaf voor het onderhavige geval is niet met artikel 13 Ontslagregeling onverenigbaar. Toepassing van deze maatstaf, waarbij de in de overweging genoemde elementen in onderlinge samenhang worden beschouwd, impliceert een inhoudelijke beoordeling van de uitwisselbaarheid van de functies, waarbij functie-inhoud en vereiste kennis en vaardigheden in aanmerking worden genomen. De overweging dat het daarbij mede aankomt op de werkzaamheden die tanteLouise op grond van de aanstelling van de andere chef-koks kan verlangen en niet op de feitelijke werkzaamheden die zij de chef-koks laat verrichten, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Het verwijt dat daarmee doorslaggevende betekenis wordt toegekend aan een papieren werkelijkheid, snijdt volgens de A-G geen hout. Veeleer wordt met de bedoelde benadering voorkomen dat de werkelijkheid tekort wordt gedaan door doorslaggevende betekenis toe te kennen aan de feitelijke situatie, waarin de andere chef-koks in weerwil van hun aanstelling en de daarvoor vereiste kennis en vaardigheden kokswerk verrichten omdat tanteLouise te veel chef-koks in dienst had. De toelichting op artikel 13 Ontslagregeling dwingt niet tot een andere opvatting. Veeleer het tegendeel is het geval. In de toelichting wordt juist benadrukt dat voor de beoordeling van de uitwisselbaarheid de feitelijk uitgevoerde werkzaamheden op zichzelf juist niet beslissend zijn.

Oordeel

De Hoge Raad verwerpt het cassatieberoep.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-07-2017

ECLI: ECLI:NL:HR:2017:1349

Zaaknummer: 16/05965

Advocaten: J.H.M. van Swaaij

Wetsartikelen: 13 Ontslagregeling

RECHTSPRAAK

werknemers/Stichting Zorggroep Oude en Nieuwe Land

Toekenning transitievergoeding aan 122 (ex-)werknemers van ZONL op grond van artikel 2 cao TV VVT. Het beroep van werkgever op overgang van onderneming en op opvolgend werkgeverschap en de redelijkheid en billijkheid treft geen doel. Het eerder toegekende wachtgeld aan één werknemer moet niet als gelijkwaardige voorziening worden aangemerkt, maar mag wel in mindering worden gebracht op de transitievergoeding. Aansluiting bij de werkelijke bedoeling van artikel 7:673 lid 5 BW in plaats van de letterlijke tekst.

Feiten

Stichting Zorggroep Oude en Nieuwe Land (verder ZONL) exploiteert een zorginstelling op het gebied van de thuiszorg, ambulante zorg, maatschappelijk werk en schoonmaakdiensten. ZONL levert diverse vormen van zorg- en dienstverlening en behandeling aan inwoners in de gemeenten Steenwijkerland, Urk en Noordoostpolder (hierna: de SUN-gemeenten) op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Tot de onderneming van ZONL behoorde de Dienst Schoonmaakondersteuning. Omdat de Dienst Schoonmaakondersteuning ernstig verlieslatend was, heeft ZONL besloten om niet deel te nemen aan de nieuwe aanbestedingsronde met betrekking tot de gunning van de huishoudelijke hulp met ingang van 1 januari 2017. Het UWV heeft op verzoek van ZONL op 28 juli 2016 ontslagvergunningen afgegeven voor al haar werknemers. ZONL heeft de arbeidsovereenkomst met werknemers opgezegd op 2 augustus 2016 tegen 1 januari 2017. Met ingang van 2 januari 2017 zijn 113 van de in totaal 122 ontslagen werknemers voor onbepaalde tijd in dienst getreden bij PGVZ, de partij die de aanbesteding won. Op de arbeidsovereenkomst is de cao VVT 2016-2018 en cao Transitievergoeding VVT (CAO TV VVT) van toepassing. De cao TV VVT bevat in artikel 2 een bepaling over de transitievergoeding. ZONL wil aan de werknemers geen transitievergoeding betalen. Werknemers zijn daarom een procedure bij de kantonrechter gestart. ZONL is het standpunt toegedaan dat zij geen transitievergoeding is verschuldigd. Haar argumenten daarvoor zijn in vier categorieën in te delen: (1) er is sprake van overgang van onderneming,

waardoor alle medewerkers in dienst zijn getreden bij PGVZ en PGVZ bij een eventuele beëindiging van de overeenkomst op haar initiatief een transitievergoeding is verschuldigd; (2) er is sprake van opvolgend werkgeverschap en de anciënniteit en de plicht tot het betalen van een transitievergoeding zijn overgegaan op PGVZ; (3) de cao TV VVT kent geen zelfstandig recht op een transitievergoeding toe, zodat het verzoek van de werknemers niet op die cao kan worden gebaseerd; (4) het doel van de transitievergoeding en de redelijkheid en billijkheid verzetten zich tegen de toekenning van een transitievergoeding.

Gelijktijdig heeft één voormalig werknemster (verder werknemster 1) met een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, waarbij het dienstverband per 31 december 2016 van rechtswege eindigde, een transitievergoeding gevorderd waarbij zij niet alleen de duur van de bepaalde tijd meetelde, maar ook de duur van het bij die zelfde werkgever voorafgaande dienstverband. ZONL weigerde dat te betalen omdat werknemster reeds wachtgeld gekregen zou hebben en het wachtgeld gezien moet worden als een aan de transitievergoeding gelijkwaardige voorziening.

Voor het geval de werknemers geheel of gedeeltelijk gelijk zouden krijgen verzocht ZONL de kantonrechter om het vonnis niet uitvoerbaar bij voorraad te verklaren omdat als de uitspraak wel uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard ZONL, ongeacht hoger beroep, direct de toegewezen bedragen moet betalen. Zou ZONL in hoger beroep alsnog gelijk krijgen dan is het nog maar de vraag of ZONL alles weer terugbetaald zou kunnen krijgen.

*Oordeel*Ten aanzien van de vraag of sprake is van *overgang van onderneming* merkt de kantonrechter op dat dit in deze procedure niet beantwoord hoeft te worden omdat de overnemende werkgever geen partij is en deze procedure zich niet voor deze vraag leent. Veronderstellenderwijs dat er wel sprake is van overgang van onderneming van ZONL naar PGVZ, dan geldt dat de werknemers niet meer in dienst waren bij ZONL op het moment dat die overgang plaatsvond en werknemers dus niet op grond van overgang van onderneming bij PGVZ in dienst zijn getreden. ZONL heeft nog aangevoerd dat zij heeft opgezegd in strijd met het opzegverbod wegens overgang van onderneming als bedoeld in artikel 7:670 lid 8 BW en dat die opzegging op grond van Europese regelgeving nietig is terwijl dit opzegverbod op grond van artikel 7:681 lid 1 sub b BW tot *vernietigbaarheid leidt en niet tot nietigheid*. Volgens ZONL is er dus geen sprake van opzegging en dus ook niet van enige aanspraak op een transitievergoeding. De kantonrechter oordeelt dat indien de Nederlandse overheid artikel 4 van de Richtlijn onjuist heeft geïmplementeerd, dat niet ertoe leidt dat ZONL zich rechtstreeks kan beroepen op dat artikel. Richtlijnen hebben immers tot doel dat de wetgeving in de afzonderlijke lidstaten op elkaar wordt afgestemd. Een rechtstreeks beroep door de burger op de richtlijn na te late of onjuiste implementatie is alleen mogelijk jegens de overheid, de zogeheten verticale rechtstreekse werking. Richtlijnen hebben geen horizontale rechtstreekse

werking; de burger (in dit geval ZONL) kan jegens een andere burger (de werknemers) zich niet op artikel 4 van de Richtlijn beroepen. Indien al sprake is van onjuiste implementatie en het opzegverbod wegens overgang van onderneming nietig zou zijn in plaats van vernietigbaar, dan kan ZONL zich daar jegens werknemers niet op beroepen.

Ten aanzien van het *opvolgend werkgeverschap* merkt de kantonrechter het volgende op. ZONL heeft aangevoerd dat PGVZ op grond van artikel 7:668a lid 2 BW moet worden aangemerkt als opvolgend werkgever en dat de opvolgend werkgever op grond van dat wetsartikel het arbeidsverleden overneemt en dus de opvolgend werkgever bij een eventueel einde van het dienstverband een transitievergoeding moet betalen waarbij rekening wordt gehouden met het vorige dienstverband. De kantonrechter passeert het verweer van ZONL. De bepaling met betrekking tot opvolgend werkgeverschap in artikel 7:673 lid 4 BW treft een voorziening voor de berekening van de duur van de arbeidsovereenkomst voor werknemers die met een werkgeverswisseling te maken krijgen. Artikel 7:673 lid 4 BW bepaalt niet dat de opgevolgde werkgever geen transitievergoeding hoeft te betalen en dat die plicht overgaat op de opvolgend werkgever. In zoverre berust de stelling van ZONL op een verkeerde lezing van dit artikel. De lezing van ZONL sluit ook niet aan bij artikel 7:673 lid 5 BW, waarin is bepaald dat de opvolgend werkgever bij het einde van het dienstverband het bedrag aan transitievergoeding dat al is betaald door de opgevolgde werkgever in mindering mag brengen.

Ten aanzien van de cao TV VVT merkt de kantonrechter het volgende op. Partijen zijn het niet eens over de wijze waarop artikel 2 van de cao TV VVT moet worden uitgelegd. Volgens vaste rechtspraak geldt voor de uitleg van een bepaling van een cao de zogeheten cao-norm. Desgevraagd hebben partijen verklaard dat er geen toelichting is opgesteld bij de cao TV VVT. De uitleg van de cao dient daarom te geschieden aan de hand van de cao TV VVT zelf. Artikel 2 lid 2 van de cao TV VVT vermeldt dat de werknemer recht heeft op een transitievergoeding als bedoeld in artikel 7:673 tot en met artikel 7:673d BW, indien de werknemer 'voldoet aan de voorwaarden genoemd in lid 3' van hetzelfde artikel (opzegging door werkgever na toestemming UWV wegens opheffing functie). Als niet wordt voldaan aan die voorwaarden, zo vervolgt lid 2, dan heeft de werknemer mogelijk nog recht op de wettelijke transitievergoeding. Uit de bewoordingen van deze bepaling kan niet anders worden afgeleid dan dat de cao TV VVT de werknemer een rechtstreeks recht op de transitievergoeding toekent. Niet in geschil is dat de werknemers voldoen aan de voorwaarden in lid 3 van artikel 2 van de cao TV VVT. Dat betekent dat de werknemers – nu de cao TV VVT voorgaat op de wettelijke regeling inzake de transitievergoeding – in beginsel recht hebben op een transitievergoeding.

Ten aanzien van *het doel van de transitievergoeding en de redelijkheid en de billijkheid* merkt de kantonrechter het volgende op. ZONL heeft aangevoerd dat het doel van de transitievergoeding zich verzet tegen toewijzing van het verzoek. Ook op grond van de

redelijkheid en billijkheid moet het verzoek volgens ZONL worden afgewezen. De kantonrechter neemt dit niet over en overweegt dat de transitievergoeding beoogt (1) de transitie van werk naar werk te vergemakkelijken en (2) een financiële compensatie te bieden voor het baanverlies. Zelfs als een arbeidsovereenkomst wordt opgezegd en de werknemer aansluitend een nieuwe baan met betere arbeidsvoorwaarden vindt, dan nog geldt dat zijn recht op een transitievergoeding behouden blijft omdat de wet dat niet anders bepaalt.

Ten aanzien van werknemster 1 oordeelt de kantonrechter als volgt. Vast staat dat tussen ZONL en werknemster 1 al eerder (namelijk sinds 1992) een arbeidsovereenkomst heeft bestaan. Die overeenkomst is na de door het UWV verleende toestemming door ZONL opgezegd tegen 1 oktober 2015. Aan werknemster 1 is vervolgens wachtgeld toegekend op grond van de toen geldende cao VVT (namelijk een aanvulling op de WW gedurende een beperkte periode). Met ingang van 1 oktober 2015 hebben partijen opnieuw een arbeidsovereenkomst gesloten, ditmaal voor bepaalde tijd tot 31 december 2016, echter voor minder uren. Werknemeester 1 kreeg daarom een WW-uitkering wegens arbeidsurenverlies en een aanvulling op de WW (wachtgeld). De vraag is of het aan werknemster 1 uitgekeerde wachtgeld een gelijkwaardige voorziening is als bedoeld in artikel 7:673 lid 5 BW. Uit door de rechter aangehaalde citaten uit de WWZ-Kamerstukken in onderling verband en samenhang beschouwd, leidt de kantonrechter af dat een gelijkwaardige voorziening als bedoeld in artikel 7:673 lid 5 jo. 7:673b lid 1 BW een voorziening is die op geld gewaardeerd (gekapitaliseerd) gelijk is aan het bedrag van de transitievergoeding. Het bedrag aan wachtgeld dat werknemster daadwerkelijk heeft ontvangen, in totaal € 2726,21 bruto, staat niet in verhouding tot de transitievergoeding die zij anders per 1 oktober 2015 zou hebben ontvangen, te weten € 42.147,41 bruto. Van een gelijkwaardige voorziening als bedoeld in lid 5 is dan ook in de verste verte geen sprake. Dit zou er strikt genomen toe moeten leiden dat het bedrag aan ontvangen wachtgeld niet in mindering mag worden gebracht op de door ZONL te betalen transitievergoeding, omdat niet is voldaan aan de voorwaarde van lid 5. Deze gevolgtrekking leidt tot een onredelijke uitkomst. De bedoeling van lid 5 is te voorkomen dat een dienstverband bij de berekening van de transitievergoeding dubbel meetelt. Het is daarom redelijk het bedrag van het daadwerkelijk ontvangen wachtgeld op de door ZONL te betalen transitievergoeding in mindering te brengen.

Ten aanzien van *de uitvoerbaar bij voorraadverklaring* volgde de kantonrechter ZONL wel en verklaarde de beschikking niet uitvoerbaar bij voorraad. Het financiële belang is zeer groot, te weten ruim 1,1 miljoen euro exclusief werkgeverslasten. Mocht ZONL in hoger beroep gaan en in het gelijk worden gesteld, dan zullen de 122 werknemers de door hen ontvangen transitievergoeding moeten terugbetalen indien ZONL op grond van de uitvoerbaar bij voorraadverklaring tot betaling van die vergoeding is overgegaan. Niet onaannemelijk is dat

terugbetaling niet steeds en in één keer zal kunnen plaatsvinden. Daar komt bij dat als de terugbetaling in een ander kalenderjaar moet plaatsvinden dan de vergoeding is betaald, de vergoeding wellicht bruto terugbetaald moet worden, hetgeen de terugbetalingsmogelijkheid zal verkleinen. Het belang van de werknemers de vergoeding nu te kunnen ontvangen is uiteraard aanwezig, maar weegt minder zwaar dan het belang van ZONL de uitkomst van een eventueel hoger beroep af te wachten

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 13-07-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:2780

Zaaknummer: 5835420 HA VERZ 17-46

Advocaten: J.M.H. Houben, F.J. Landstra en R.U. Klaver

Wetsartikelen: 2 cao TV VVT, 4 Richtlijn 2001/23/EG, 7:663 BW, 7:668a lid 2 BW, 7:670 lid 8 BW, 7:673 lid 1 BW, 7:673 lid 4 BW, 7:673 lid 5 BW en 7:686a lid 4 onderdeel b BW

RECHTSPRAAK

thuishulp/Tzorg Personeel

Na heraanbesteding thuiszorg sluit thuishulp die reeds als thuishulp bij verliezende partij werkzaam was met verkrijgende partij een nieuwe arbeidsovereenkomst met minder goede arbeidsvoorwaarden. Werkneemster heeft echter op grond van de CAO VVT recht op een arbeidsovereenkomst zoals zij die voorheen had. Het beroep van de verkrijgende werkgever op de inmiddels gesloten arbeidsovereenkomst (met de minder goede arbeidsvoorwaarden) is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar.

Feiten

Werkneemster is op 1 april 2009 als thuishulp in dienst getreden van Omring Thuiservice B.V. (hierna: Omring) met een arbeidsomvang van gemiddeld twaalf uur per week, in loongroep FWG 15 en tegen een uurloon van € 11,09 bruto. Op deze arbeidsovereenkomst is van toepassing de cao VVT. Omring hield zich tot 1 april 2013 onder meer bezig met het leveren van thuiszorgdiensten in de regio IJmond. Tzorg is een aanbieder van huishoudelijke zorg die wordt geleverd in het kader van de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). In het kader van de aanbesteding op grond van de Wmo is de aanbesteding van de thuiszorg in de regio IJmond met ingang van 1 januari 2013 gegund aan Tzorg en vijf andere aanbieders. Omring heeft de gunning niet verkregen en mocht tot 1 april 2013 zorg blijven leveren in deze regio. Werkneemster en Tzorg hebben op 20 maart 2013 een arbeidsovereenkomst gesloten waarbij werkneemster in dienst treedt bij Tzorg als Hulp bij het Huishouden. In de arbeidsovereenkomst is bepaald dat het aantal uren van werkneemster zal afnemen indien de zorgvraag geheel of gedeeltelijk wegvalt. Laatstelijk werd werkneemster nog maar voor 7,5 uur werk geboden. In dezelfde arbeidsovereenkomst is als loon bij indiensttreding vermeld € 10,08 bruto per uur volgens de salarisschaal bij FWG Functiegroep 10. In dit geding vordert werkneemster op grond van de cao een verklaring voor recht dat zij met ingang van 1 april 2013 in dienst is bij Tzorg voor onbepaalde tijd, met een arbeidsduur van twaalf uur per week, in functiegroep FWG 15, periodiek 5 ad € 11,40 bruto per uur (met ingang van 1 april 2014

schaal FDW 15, periodiek 6 ad € 11,75 bruto per uur), met behoud van anciënniteit. In artikel 12.3 lid 2 onderdeel f van de cao is immers bepaald: 'De verkrijgende werkgever is verplicht aan de op grond van de sub e verdeelde werknemer(s) een arbeidsovereenkomst aan te bieden. Deze arbeidsovereenkomst wordt aangegaan tegen dezelfde cao-arbeidsvoorwaarden zoals die laatstelijk op de werknemer van toepassing waren bij de verliezende werkgever.' De kantonrechter heeft de vorderingen van werkneemster afgewezen omdat het volgens de kantonrechter Tzorg vrij stond om werkneemster minder gunstige arbeidsvoorwaarden aan te bieden.

Oordeel

Het hof oordeelt als volgt. Tzorg heeft aangevoerd dat in dit geval aan de werking van deze bepaling niet wordt toegekomen omdat, samengevat, het dienstverband van werkneemster met Omring niet is beëindigd en werkneemster kennelijk heeft afgezien van een aanspraak op tewerkstelling bij Omring, hetgeen niet wegneemt 'dat zij die aanspraak strikt genomen wel kan doen gelden'. Dit verweer faalt. Uit de gang van zaken zoals naar voren komt uit de feiten en de wijze waarop werkneemster in dienst is gekomen bij Tzorg volgt genoegzaam dat voor de toepassing van meergenoemde cao-bepaling Omring moet worden aangemerkt als de verliezende werkgever, Tzorg als de verkrijgende werkgever en werkneemster als de verdeelde werknemer. Daarbij kan in het midden blijven hoe het dienstverband van werkneemster met Omring is afgewikkeld. Evenmin kan als juist worden aanvaard het verweer dat Tzorg op grond van de cao niet verplicht was om werkneemster precies dezelfde individuele arbeidsvoorwaarden aan te bieden als welke zij had bij Omring en dat artikel 12.3 lid 2 onderdeel f 'niet anders [kan] worden gelezen dan dat een verkrijgende werkgever verplicht is een arbeidsovereenkomst aan te bieden tegen dezelfde cao-arbeidsvoorwaarden en dus niet tegen dezelfde individuele arbeidsvoorwaarden'. De tekst van de laatste volzin van deze bepaling betekent, nu het onverkort blijft gaan om werkzaamheden vallend onder de werkingssfeer van de cao en de bepaling ertoe strekt de werknemer tegen verslechtering van de daaruit volgende arbeidsvoorwaarden te beschermen, dat het niet slechts gaat om de toepasselijkheid op de werknemer van dezelfde cao, maar om de cao-voorwaarden die laatstelijk op de werknemer van toepassing waren bij de verliezende werkgever, hier derhalve Omring. Hiermee strookt dat in het Protocol, dat voorafgaat aan de bepalingen van de cao, onder V gesproken wordt van inkomenszekerheid voor werknemers in de branche. Voor zover Tzorg meent dat de functie van werkneemster door Omring onjuist was ingedeeld, is Tzorg aangewezen op de daarvoor in de cao geregelde procedure van functiewaardering en herindeling van de functie.

Ook stelt Omring dat werkneemster geen recht van spreken meer heeft omdat zij immers een duidelijke overeenkomst met Omring heeft gesloten en daar nu niet eenzijdig van af kan

wijken. Ook dit treft volgens het hof geen doel. In de onderhavige zaak doet zich de situatie voor dat werknemster een aanbod van Tzorg tot het sluiten van een arbeidsovereenkomst heeft aanvaard die in verschillende opzichten nadelig is voor werknemster in vergelijking met de arbeidsovereenkomst die zij had met Omring. Zoals hiervoor overwogen, heeft Tzorg door aldus te handelen haar verplichting uit artikel 12.3 lid 2 onderdeel f van de cao niet nageleefd. Onder deze omstandigheden acht het hof het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar dat Tzorg ter afwering van de vorderingen van werknemster een beroep doet op de tussen partijen gesloten arbeidsovereenkomst. Dat beroep komt erop neer dat werknemster de bescherming wordt ontzegd die het bepaalde in artikel 12.3 lid 2 onderdeel f juist beoogt te bieden. Hiermee zou die bepaling feitelijk krachteloos worden en zou Tzorg, als verkrijgende werkgever, bij een heraanbesteding zoals hier aan de orde een vrijbrief hebben de uit de cao volgende arbeidsvoorwaarden die laatstelijk op de werknemer van toepassing waren, te negeren. Deze uitkomst kan naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet worden aanvaard. Voor de beoordeling van de vorderingen van werknemster dient daarom uitgangspunt te zijn de hypothetische situatie dat Tzorg destijds aan werknemster een aanbod had gedaan in overeenstemming met het bepaalde in de genoemde cao-bepaling en werknemster zodanig aanbod had aanvaard. Tzorg moet dus werknemster op dezelfde wijze honoreren (met hetzelfde aantal uren) als Omring dat deed.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-07-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:2728

Zaaknummer: 200.189.187/01

Advocaten: R.P. Zieltjens en R.M. Kerkhof

Wetsartikelen: 12.3 cao voor de Verpleeg-, Verzorgingshuizen en Thuiszorg, Kraam- en Jeugdgezondheidszorg en 6:248 BW

RECHTSPRAAK

P&O medewerkster/Stichting Albert Schweitzer Ziekenhuis

Afwijzing vordering tot schadevergoeding wegens burn-outklachten (art. 7:658 BW). Vast staat dat er sprake is van een burn-out en van een hoge (en soms te hoge) werkdruk. Een causaal verband tussen die burn-out en de (soms te hoge) werkdruk is echter door werkneemster niet aangetoond en daar komt bij dat werkneemster al lang met psychische problemen kampte en naast haar dienstverband ook nog eens (vrijwillig) een studie volgde. Ook is niet aangetoond dat er sprake was van pestgedrag door werkgever. Er is sprake van een hoge werkdruk, maar werkgever heeft voldoende maatregelen getroffen.

Feiten

Op 12 december 2007 is werkneemster in dienst getreden van het Albert Schweitzer Ziekenhuis (verder ASZ) in de functie van P&O-medewerkster voor 24 uren per week. Werkneemster heeft zich in december 2010 ziek gemeld wegens burn-outklachten. Na twee weken is werkneemster weer volledig aan het werk gegaan. In juli 2009 heeft binnen ASZ een reorganisatie plaatsgevonden waarbij vier afdelingen zijn samengevoegd onder de naam Service Centrum P&O. Op 25 augustus 2011 heeft werkneemster zich opnieuw ziek gemeld wegens psychische klachten. Bij beschikking van 11 april 2014 is de arbeidsovereenkomst met werkneemster met ingang van 1 mei 2014 ontbonden wegens een verstoring van de arbeidsrelatie. Per 1 mei 2014 heeft het UWV werkneemster voor 39% arbeidsongeschikt verklaard. Werkneemster is van mening dat zij door een te hoge werkdruk arbeidsongeschikt is geworden (en gebleven) en daardoor schade lijdt. Zij stelt ASZ daarvoor aansprakelijk en start bij de kantonrechter een procedure waarin zij een schadevergoeding van het ASZ vordert op basis van schending van artikel 7:658 lid 1 BW (werkgever heeft niet voorkomen dat werknemer bij de uitoefening van de werkzaamheden schade lijdt). Zij vordert betaling van een bedrag van € 30.000 als voorschot op de totale schadevergoeding, tot betaling van alle materiële en immateriële schade, vermeerderd met de wettelijke rente, nader op te maken bij

staat, en tot betaling van de proceskosten. De vraag die o.a. beantwoord moet worden is of er een causaal verband moet worden aangenomen tussen de gediagnosticeerde burn-out en de werkzaamheden van werknemster bij het ASZ.

Oordeel

De kantonrechter stelt vast dat *de* reorganisatie van de afdeling P&O bij het ASZ niet zonder horten of stoten is verlopen, maar dat er wel de nodige aandacht is besteed aan het veranderproces. Niet kan worden vastgesteld dat sprake was van tekortkomingen aan de zijde van het ASZ bij de begeleiding en ondersteuning van de medewerkers bij dit proces. Evenmin kan worden vastgesteld dat er sprake was van relationele onrechtvaardigheid jegens werknemster, al dan niet aangeduid als 'pesten'. Wel is komen vast te staan dat de werkdruk op de afdeling P&O in het algemeen en voor werknemster in het bijzonder, hoog was en op enig moment ook te hoog. Het ASZ kan slechts dan jegens werknemster aansprakelijk worden geacht indien en voor zover er een causaal verband kan worden aangenomen tussen de situatie op het werk (waaronder de werkdruk) enerzijds en de psychische klachten van werknemster anderzijds. Op grond van de in het geding gebrachte stukken kan het vereiste causale verband naar het oordeel van de kantonrechter vooralsnog niet worden vastgesteld, sterker nog: komt de kantonrechter tot het oordeel dat het verband tussen de arbeidsomstandigheden enerzijds en de burn-out anderzijds te onzeker en te onbepaald is. Dit oordeel wordt toegelicht als volgt. De door werknemster in het geding gebrachte brieven van haar huisarts en de psychologen maken weliswaar melding van een mogelijk verband tussen – onder meer – de hoge werkdruk en de klachten van werknemster, maar uit de brieven volgt tevens dat dit mogelijke verband alleen is gebaseerd op de mededelingen van werknemster hierover. Hiertegenover staat het verweer van het ASZ dat werknemster reeds jarenlang te kampen had met psychische problemen, hetgeen ook volgt uit het door het ASZ overgelegde huisartsenjournaal van werknemster. Voorts kan uit hetgeen in het huisartsenjournaal op 5 januari 2011 staat vermeld, worden afgeleid dat de combinatie van 24 uur werken en het daarnaast (vrijwillig) volgen van een studie een te grote belasting voor werknemster vormde. Indien en voor zover eerdere psychische problemen te verklaren zijn door andere life events sluit dit niet uit dat ook de klachten waardoor werknemster in augustus 2011 is uitgevallen zijn terug te voeren op andere oorzaken dan de werkdruk bij het ASZ, temeer daar bij psychisch letsel in het algemeen en bij een burn-out in het bijzonder, in de regel meerdere factoren een rol spelen en deze ook sterk individueel zijn bepaald. De consequentie hiervan is dat werknemster, op wie de bewijslast rust, het gestelde causale verband zou dienen te bewijzen. Alvorens echter toe te komen aan een mogelijke bewijslevering van het causale verband door werknemster, zal eerst het verweer van het ASZ, dat het zijn zorgplicht jegens werknemster is nagekomen, worden beoordeeld. Indien dit verweer immers zou slagen, is

bewijslevering van het causaal verband niet zinvol meer. Uit de hiervoor geschetste gang van zaken leidt de kantonrechter af dat het ASZ de signalen van zijn medewerkers over de werkdruk heeft onderkend en serieus heeft genomen en dat hij steeds heeft getracht de werkdruk te verlagen en het werk beter te verdelen. Werkneemster heeft zelf aangegeven dat zij tevreden was over de maatregelen die werden getroffen. Het ASZ heeft naar het oordeel van de kantonrechter op dit punt dan ook voldoende maatregelen getroffen om mogelijke schade bij werkneemster te voorkomen. Nu is vastgesteld dat het ASZ heeft voldaan aan zijn zorgplicht als bedoeld in artikel 7:658 lid 2 BW, kan van aansprakelijkheid geen sprake zijn, zelfs niet indien en voor zover zou komen vast te staan dat de psychische schade van werkneemster het gevolg zou zijn van (te) hoge werkdruk. Er is dan ook geen reden om werkneemster nog te belasten met bewijslevering van het causaal verband. De vordering van werkneemster wordt derhalve afgewezen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:4404

Zaaknummer: 5595732 CV EXPL 16-9972

Advocaten: W.A. van Veen, D. van Doorn en E.J. Wervelman

Wetsartikelen: 7:658 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

In deze zaak gaat het over de houding van verweerder (psychiater) bij afwijkende en verontrustende bloeduitslagen en ernstige (intoxicatie)klachten van klaagster. Verweerder heeft een te afwachtende houding gehad. Berisping.

Feiten

Verweerder is psychiater. Klaagster staat vanaf 2002 tot eind 2016 onder behandeling van verweerder. Op 13 oktober 2016 meldt klaagster per e-mail aan verweerder dat zij last heeft van extreme misselijkheid, duizeligheid, slecht zien, wankel lopen, trillen en andere klachten. Zij vraagt zich af of de klachten kunnen worden veroorzaakt door haar medicatie. Verweerder dringt per e-mail erop aan dat zij naar de huisarts moet gaan. Verweerder krijgt die dag ook verontrustende bloeduitslagen van klaagster binnen. Op 17 oktober 2016 vraagt verweerder per e-mail of klaagster bij de huisarts is geweest. Op 18 oktober antwoordt klaagster dat zij door de huisarts is doorverwezen naar een internist. Op 20 oktober 2016 stuurt de echtgenoot van klaagster een sms naar verweerder waarin staat dat klaagster niet naar haar afspraak kan komen in verband met de aanhoudende klachten. Hierop antwoordt verweerder dat klaagster naar het ziekenhuis moet gaan. Klaagster bericht daarna aan verweerder dat zij de volgende ochtend naar het ziekenhuis gaat om bloed te prikken. Verweerder belt klaagster na dat bericht, om haar nogmaals naar het ziekenhuis te verwijzen. Uiteindelijk wordt tussen verweerder en klaagster afgesproken dat zij de volgende dag naar de huisarts gaat. Op 24 oktober 2016 vindt er een e-mailwisseling plaats tussen klaagster en verweerder nadat zij heeft gevraagd om een recept Furosemide. Verweerder mailt aan klaagster dat, gezien haar klachten van een lithiumintoxicatie, het beter is om te stoppen met de lithium en de furosemide. Verweerder vraagt tevens of zij een telefonisch gesprek kunnen voeren. Klaagster weigert dit. Diezelfde dag ontvangt verweerder een e-mail van een vriendin van klaagster. In de e-mail uit de vriendin haar zorgen over klaagster en vraagt of verweerder naar het ziekenhuis kan bellen. Op 24 oktober tot 3 november wordt klaagster in het ziekenhuis opgenomen vanwege een combinatie van een delier en trombocytopenie met hematomen. Dit is waarschijnlijk het gevolg van medicatiegebruik. Klaagster blijkt twee weken lang een dubbele dosering van haar medicatie te hebben gekregen omdat de geleverde tabletten een

dubbele dosis bevatten. Dit was niet bekend bij verweerder.

Oordeel RTG

Volgens het RTG had het op de weg van verweerder gelegen om contact op te nemen met de huisarts om de urgentie van een afspraak bij de internist te benadrukken, en niet alleen te volstaan met het informeren van klaagster dat zij naar de huisarts moest gaan met de laboratoriumuitslagen. Dit geldt zeker voor het moment waarop verweerder op 18 oktober 2016 bekend was geworden met het feit dat een afspraak met de internist op zich liet wachten. Het heeft het college in dit verband verbaasd dat verweerder pas op 17 oktober 2016 bij klaagster informeerde of zij daadwerkelijk naar de huisarts was gegaan, terwijl hij op 13 oktober 2016 bekend werd met de afwijkende bloedwaarden. Ook had van verweerder mogen worden verwacht dat hij zich, gezien de laboratoriumuitslagen van 13 oktober 2016, de klachten van klaagster en het vermoeden van een delier bij klaagster op 20 oktober 2016, proactief in plaats van reactief had opgesteld door tussen 20 en 24 oktober eerder en actief contact te zoeken met klaagster, haar echtgenoot en de huisarts, met als doel klaagster naar het ziekenhuis te laten gaan. Bij ernstige bezorgdheid om lichamelijke complicaties is het zaak actief te zijn en dan tijdelijk de verantwoordelijkheid over te nemen, met de kans de therapeutische relatie te schaden. Verweerder had naar het oordeel van het college het initiatief naar zich toe moeten trekken en de huisarts of de crisisdienst om een huisbezoek moeten vragen. Het college legt de maatregel van een berisping op.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2017:89

Zaaknummer: 2016/499

Advocaten: M. van Lopik en K. Zeylmaker

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet Big

RECHTSPRAAK

Verweerder is opleider, leidinggevende en psychiater bij Bureau Rijbewijs Keuringen en heeft een keurend psychiater geadviseerd over een rapportage. Klager dient een klacht in over deze rapportage waarna verweerder de klacht als klachtenbehandelaar in behandeling neemt en stelt dat er geen fouten zijn gemaakt. Gegeven de bemoeienis van verweerder met het rapport, kan en kon verweerder niet staande houden dat hij bij de klachtafhandeling onpartijdig en onafhankelijk was. Waarschuwing.

Feiten

Klager heeft in het kader van een vorderingsprocedure ex artikel 130-134a van de Wegenverkeerswet 1994 van het Centraal Bureau Rijvaardigheid, in opdracht van het Bureau Rijbewijs Keuringen BRK een rijbewijskeuring ondergaan. Verweerder is bij BRK onder andere opleider en leidinggevende van de psychiaters en andere artsen die de keuringen uitvoeren. De keurende psychiater van klager heeft aan verweerder de vraag gesteld of de eerdere vorderingsprocedure voldoende was om de DSM-diagnose alcoholmisbruik te stellen. Verweerder heeft in het kader van deze vraag het dossier met betrekking tot klager ingezien en de vraag beantwoord en advies gegeven over het rapport. Dit advies is door de keurende psychiater verwerkt in het rapport. Het rapport concludeert dat er voldoende aanwijzingen zijn dat er ten tijde van de laatste aanhouding sprake was van alcoholmisbruik volgens de DSM-IV-TR. Bij brief van 5 augustus 2015 heeft klager een klacht ingediend bij het BRK. Bij brief van 25 augustus 2015 heeft verweerder gereageerd op deze klachtbrief van klager. Hij gaf aan dat hij belast was met de afhandeling van klachten. Hij constateerde dat het rapport is opgemaakt op basis van de richtlijnen en dat hij in de totstandkoming van het rapport geen fouten/onzorgvuldigheden heeft aangetroffen.

Oordeel RTG

Verweerder stelt dat hij in alle functies een onafhankelijke en onpartijdige positie heeft, die gewaarborgd wordt door het toetsende kader van de directie en gezondheidsjurist van het

BRK. Verweerder heeft de klacht van klager behandeld. Dat de klacht is afgewezen impliceert niet dat er sprake was van afhankelijkheid of partijdigheid. Zijn adviezen zouden zich hebben beperkt tot algemene kaders die in de richtlijn worden genoemd en zouden geen betrekking hebben op individuele diagnostiek die is voorbehouden aan de keurend psychiater zelf. Volgens het RTG is de inhoudelijke bemoeienis van verweerder echter groter geweest dan hij heeft doen voorkomen. Gegeven deze bemoeienis kan en kon verweerder zich niet ten opzichte van klager staande houden dat hij bij de klachtafhandeling onpartijdig en onafhankelijk was. Het valt op dat verweerder kennelijk zichzelf ook heeft afgevraagd of hij in deze zaak de klacht in behandeling kon nemen, gegeven het feit dat hij ter zitting heeft aangegeven de directie van het BRK hierover te hebben geraadpleegd. Het positieve antwoord dat hij zegt te hebben gekregen pleit hem onvoldoende vrij van het feit dat hem verweten kan worden dat hij een verkeerd beeld heeft geschapen. Het college acht de klacht gegrond en acht een waarschuwing op zijn plaats.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2017:136

Zaaknummer: 173/2015

Advocaten: H.G. van der Y Hut

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klacht tegen een psychiater die een rijbewijskeuring heeft verricht. Psychiater wijzigt zijn rapportage over de keuring in totaal vier keer en wijst klager niet op het blokkeringsrecht. De vele aanpassingen in het rapport verdienen geen schoonheidsprijs maar leveren geen tuchtrechtelijk verwijt op. Klacht is gegrond wat betreft het verzuim klager te wijzen op het blokkeringsrecht. Waarschuwing.

Feiten

Klager heeft in het kader van een vorderingsprocedure ex artikel 130-134a van de Wegenverkeerswet 1994 van het Centraal Bureau Rijvaardigheid, in opdracht van het Bureau Rijbewijs Keuringen (BRK) een rijbewijskeuring ondergaan. Verweerder werkt als freelance psychiater voor het BRK. In die hoedanigheid heeft hij samen met de keuringsarts (eveneens aangeklaagd) de rijbewijskeuring verricht. De keuringsarts heeft de anamnese afgenomen aan de hand van gestandaardiseerde vragenlijsten en heeft lichamelijk onderzoek verricht. Verweerder heeft daarna kort psychiatrisch onderzoek verricht. Het conceptrapport is door de keuringsarts opgesteld. Verweerder heeft dit rapport doorgenomen en een vraag gesteld aan een collega-psychiater, belast met de opleiding van psychiaters die de keuringen verrichten. Verweerder heeft het advies van zijn collega-psychiater in het rapport verwerkt. Op 27 juli 2015 wordt dit conceptrapport (versie 1) aan klager gestuurd. De conclusie luidt dat er voldoende aanwijzingen zijn dat ten tijde van de laatste aanhouding sprake was van alcoholmisbruik. Op 28 juli 2015 ontving verweerder van zijn collega-psychiater een e-mail met de opmerking dat een verkeerd tekstfragment in het conceptrapport was gebruikt. Verweerder heeft dit gecorrigeerd en het aangepaste rapport naar klager gestuurd (versie 2). Klager had meerdere vragen over het rapport. Verweerder heeft op 31 juli 2015 per e-mail geantwoord op de vragen van klager. Tevens heeft verweerder nog een wijziging in het rapport aangebracht (versie 3). Klager heeft bij brief van 6 augustus 2015 een klacht ingediend tegen verweerder bij het CBR. Deze klacht is ongegrond verklaard. In een e-mail van 3 september 2015 heeft klager aangegeven geen gebruik te willen maken van het blokkeringsrecht. Wel verzocht hij het rapport nog niet aan het CBR te verzenden in afwachting van het

vooronderzoek bij het Tuchtcollege van de onderhavige klacht. Bij brief van 7 september 2015 heeft verweerder laten weten dat dit verzoek niet ingewilligd kon worden. Tevens heeft hij klager een termijn van zeven dagen gegeven om zijn keuze met betrekking tot het blokkeringsrecht kenbaar te maken. Verweerder heeft klager per e-mail op 18 september 2015 bericht dat hij het rapport zal doorsturen aan het CBR omdat hij geen verzoek tot blokkering van het rapport van klager had ontvangen. Het rapport is op 18 september 2015 door het BRK naar het CBR verzonden. Naar aanleiding van terugkoppeling van de medisch adviseur van het CBR en na advies van zijn collega-psychiater heeft verweerder het conceptrapport opnieuw aangepast (versie 4). Het aangepaste rapport werd ter inzage aan klager gezonden met een begeleidende brief.

Oordeel RTG

Bij de beoordeling van de vraag of een rapportage van een arts voldoet aan de daaraan te stellen eisen worden de volgende criteria in aanmerking genomen:

1. Het rapport vermeldt de feiten, omstandigheden en bevindingen waarop het berust.
2. Het rapport geeft blijk van een geschikte methode van onderzoek om de voorgelegde vraagstelling te beantwoorden.
3. In het rapport wordt op inzichtelijke en consistente wijze uiteengezet op welke gronden de conclusies van het rapport steunen.
4. Het rapport vermeldt de bronnen waarop het berust, daaronder begrepen de gebruikte literatuur en de geconsulteerde personen.
5. De rapporteur blijft binnen de grenzen van zijn deskundigheid.

Het college toetst ten volle of het onderzoek door de arts uit het oogpunt van vakkundigheid en zorgvuldigheid de tuchtrechtelijke toets der kritiek kan doorstaan. Ten aanzien van de conclusie van de rapportage wordt beoordeeld of de deskundige in redelijkheid tot zijn conclusie heeft kunnen komen.

Onvoldoende is vast komen te staan dat het onderzoek niet volgens de gebruikelijke manier is gegaan. De klacht dat het onderzoek te kort en onzorgvuldig is geweest, omdat verweerder slechts klagers hand zou hebben geschud, kan om die reden niet slagen. Het stond verweerder vrij om naar aanleiding van het conceptrapport een intercollegiale vraag aan een collega-psychiater te stellen en het antwoord in de rapportage te verwerken. Naar het oordeel van het college getuigt dit, anders dan klager meent, niet van onvoldoende kennis bij verweerder. Verweerder heeft afdoende toegelicht hoe en waarom de aanpassingen tot stand zijn gekomen

en het college komt daarom tot het oordeel dat dit niet leidt tot een tuchtrechtelijk verwijt. Dat verweerder het correctierecht heeft geschonden is het college niet gebleken. Verweerder treft evenwel een tuchtrechtelijk verwijt wat betreft de vierde versie van het rapport dat slechts ter inzage aan klager is verzonden. Verweerder heeft weliswaar in een begeleidende brief de aanpassingen in deze versie toegelicht maar klager is bij deze laatste versie niet geweest op het blokkeringsrecht. Dit had wel gemoeten, temeer daar deze versie wezenlijk veranderd was ten opzichte van de eerdere versies. Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat klager bij de derde versie wel op het blokkeringsrecht is geweest en had laten weten daar geen gebruik van te willen maken, doet dit, zeker in het licht van de ingrijpende wijziging in de conclusie, niet af aan de verplichting om ook bij een volgende versie wederom nadrukkelijk te wijzen op het blokkeringsrecht. Het college acht de klacht gegrond. Waarschuwing.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2017:137

Zaaknummer: 177/2015

Advocaten: Y. H. G. van der Hut en M.J. de Groot

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

In deze zaak heeft de bedrijfsarts zijn beroepsgeheim geschonden omdat hij informatie heeft gedeeld met de werkgever over de psychische gesteldheid van klaagster. Deze informatie was niet strikt noodzakelijk om te vermelden. Klacht gegrond, maar geen maatregel omdat de aard van de schending gering is.

Feiten

Klaagster is sinds 3 juni 2015 geheel dan wel gedeeltelijk arbeidsongeschikt. In dat verband heeft zij meerdere (elkaar opvolgende) bedrijfsartsen bezocht. Op 6 juli 2016 bezocht zij verweerder voor het eerst. In het verslag van verweerder van 6 juli 2016 staat dat er sprake is van beperkingen in de mentale belastbaarheid van klaagster. Op 31 augustus 2016 bezocht klaagster verweerder voor de tweede keer. In het verslag van 31 augustus 2016 staat dat het medische beeld van klaagster wisselend stabiel is, deels als gevolg van psychische klachten. Na verzending van het verslag van 31 augustus 2016 aan de werkgever van klaagster, is zij door de werkgever aangesproken op haar psychische gesteldheid. Haar werkzaamheden werden afgebouwd. Op 11 november 2016 heeft klaagster een klacht ingediend bij de arbodienst van haar werkgever over de wijze van verslaglegging door verweerder. Op 18 januari 2018 ontving klaagster een schriftelijke reactie van de arbodienst. In deze verklaring staat dat verweerder zijn verontschuldiging heeft aangeboden voor het gebruik van de term 'psychische klachten' en dat verweerder de rapportage daarop heeft gecorrigeerd.

Oordeel RTG

Het college stelt voorop dat voor verweerder in beginsel een geheimhoudingsplicht geldt. Deze geheimhoudingsplicht geldt echter niet onverkort in het geval de werknemer de bedrijfsarts bezoekt in het kader van ziekteverzuimbegeleiding. In de Leidraad Bedrijfsarts en Privacy is opgenomen tot hoever de geheimhoudingsplicht in dat geval reikt: de bedrijfsarts dient zich te beperken tot het uitwisselen van die informatie die voor de werkgever strikt noodzakelijk is om als goed werkgever aan zijn re-integratieverplichtingen te voldoen, terwijl anderzijds recht wordt gedaan aan het privacybelang van de werknemer. De vraag die in deze zaak centraal

staat, is of de informatie die is opgenomen in de terugkoppeling van verweerder, en dan met name de term 'psychische klachten' noodzakelijk was in hiervoor omschreven zin. De informatie die verweerder heeft opgenomen in de inleiding van de terugkoppelingen was naar het oordeel van het college niet strikt noodzakelijk om te vermelden. Het betreft dan met name gegevens over de oorzaak van de klachten (psychische klachten) en de lopende onderzoeken en behandelingen. Verweerder heeft daarom gehandeld in strijd met de zorg die hij jegens klaagster had behoren te betrachten. De klacht is gegrond. Het college ziet echter geen aanleiding om een maatregel op te leggen omdat verweerder excuses heeft gemaakt, de rapportage heeft aangepast, de aard van de schending gering is en verweerder nog maar enkele maanden werkzaam was als bedrijfsarts.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 18-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2017:85

Zaaknummer: 2017/069

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG en 10 lid 3 Wmk

RECHTSPRAAK

Klacht tegen neuroloog over onder meer de uitwisseling van informatie. Het uitwisselen van informatie tussen een specialist in opleiding en haar supervisor levert geen schending van het beroepsgeheim op. Door de relatie arts in opleiding-supervisor geldt de laatste als rechtstreeks betrokken bij de behandeling. Daarnaast mocht de arts ervan uitgaan dat klager instemde met een inhoudelijke terugkoppeling aan de huisarts. Ongegrond.

Feiten

Verweerster was ten tijde van het handelen werkzaam als neuroloog in opleiding. Klager is op 6 september 2016 door verweerster gezien voor een neurologisch onderzoek. Klager gaf aan dat hij last had van hoofdpijn. Na het consult met klager heeft verweerster overleg gevoerd met de superviserend neuroloog. Verweerster nam een anamnese af en voerde een neurologisch onderzoek uit. Dit onderzoek toonde geen afwijkingen. Er is besloten geen aanvullend onderzoek te verrichten, zoals een MRI van de hersenen. Verweerster legde aan klager uit dat zij op grond van haar bevindingen dacht aan spanningshoofdpijn en dat zij amitriptyline als medicatie adviseerde. Klager was het niet eens met de diagnose en vroeg om een MRI om de functie van zijn hersenen te onderzoeken. Verweerster heeft na het consult met klager, conform de werkafspraken die op de polikliniek gelden, overleg gevoerd met haar supervisor. Vanuit het poliklinisch consult is vervolgens een specialistenbrief aan de huisarts gezonden met een kopie van de verwijzend neuroloog.

Oordeel RTG

Het feit dat een specialist in opleiding informatie uitwisselt met haar supervisor levert geen schending van het beroepsgeheim op. Door de relatie arts in opleiding-supervisor geldt de laatste als rechtstreeks betrokken bij de behandeling. Voorts geldt dat het college hetgeen in de NHG richtlijn 'Informatie-uitwisseling tussen Huisarts en Specialist bij verwijzingen' onder 1.4. staat, onderschrijft: '(...) Het verstrekken van medische gegevens in het kader van een verwijzing gebeurt op grond van veronderstelde toestemming (zie paragraaf 7.4.2.). Omdat de

patiënt instemt met de verwijzing, wordt verondersteld dat hij ook instemt met de informatie-uitwisseling. De patiënt mag bezwaar maken tegen deze gegevensuitwisseling, (...).' Het voorgaande geldt niet alleen voor informatieoverdracht van de huisarts aan de specialist, maar ook omgekeerd. Vast staat dat klager instemde met de verwijzing – hij had er zelf om verzocht – en niet gebleken is dat hij bezwaar heeft gemaakt tegen de gegevensuitwisseling. Dit betekent dat verweerster ervan uit mocht gaan dat klager instemde met de inhoudelijke terugkoppeling aan de huisarts.

De klacht wordt afgewezen.

mr. C. Velink

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 17-07-2017

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2017:131

Zaaknummer: 015/2017

Advocaten: F.E.A.M. Tesser

Wetsartikelen: 7:457 lid 1 BW